

Přízrak a Lovec

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Slash, Romance/Mystery, 13 kapitol

Postavy v tomto příběhu jsou majetkem JKR, autorky ságy Harryho Pottera. Autorská práva k povídce vlastní Patoložka, která napsala tuto fanfiction. Tato povídka nebyla napsaná za účelem zisku.

Shrnutí: *Když se přítomnost snoubí s minulostí... Protnou se nebo zůstanou oddělené? Příběh dvou mužů, které rozdělili. Dvou mužů, kterým osud diktoval, jak mají žít...*

ooOoo

Kapitola 1 – Běžný večer

Byl ponurý večer; takový ten sychravý, s mrholením, kdy se vám chlad dostane až do kostí přes všechny vrstvy oblečení a psa by nikdo nevyhnal, pokud v něm tedy byl kousek citu. Pro Harryho prostě ideální.

Neviděn, neslyšen, nepozorován mohl provést přesně to, o čem ho klient, jakýsi zbohatlík z předměstí žádal – ukrást a doručit zpět fotografie dotyčného a jisté nejmenované slečny, na kterých byli zachyceni v dosti choulostivé situaci. Kdyby takové obrázky pronikly na veřejnost, vypukl by skandál nevidaných rozměrů, a tak dále, a tak dále...

Ach ano, kolikrát už Harry něco podobného slyšel. Za poslední roky alespoň tucetkrát. A přesto zakázku přijal. Bylo to jeho živobytí a svým způsobem i záliba. Musel přece dbát na svou pověst.

Šikovně přešel zed' porostlou stále zeleným břečťanem a skryl se ve stínu stromů, kam už světlo pouliční lampy nemohlo. Pak se přikrčil a pomalu, krůček po krůčku, se plížil vpřed. Tady si musel dávat obzvláště pozor. Dům, ke kterému se blížil, patřil kouzelníkovi, Harry to cítil. Ochranná kouzla kolem pozemků byla sice slabá a jednoduchá, ale byla tam. S mudly to bylo v tomto směru jednodušší. Na jejich pozemcích jste mohli čekat tak maximálně krvelačnou dogu nebo bernardýna. Tedy většinou... Jednou se setkal i s krocanem a hejnem hus. Také to nebylo úplně příjemné.

Sunul se vpřed, krytý umně tvarovanou květenou zahrady, a vysílal do všech stran svá kouzla, nezachytí-li snad nějakou zvláštní magii či past. Ale nic takového se neobjevilo. Warrington nebyl typickým kouzelnickým městem, spíše naopak - Harry jich za tu dobu, co tu žil, viděl jen pomálu - takže se tento čaroděj ani nemusel moc obávat, že by tady snad na nějakého dalšího ze svého

druhu narazil. Proto ta jednoduchost, řeklo by se lajdáckost. To, anebo to byl prostě jen slabý čaroděj s malými znalostmi ochranných kouzel. Nu ano, Bradavicemi zdaleka neprošli všichni, byla to výsada těch... vyvolených.

Harry se dostal až k přístřešku, odkud vedly točité schody na balkon a zároveň tam byl zadní východ z domu do zahrady. Přimhouřil oči a rozhlédl se. Všude panovalo ticho a klid. V žádném okně se nesvítilo. Třeba bude mít opravdu štěstí a obyvatel domu odešel pryč za nějakou večerní zábavou – do hostince, na karty nebo třeba prostě na nějaký tah. Nedivil by se mu. Kdyby měl možnost, třeba by se něčemu podobnému oddával sám.

Náš zelenooký hrdina zavrtěl hlavou nad podobnými myšlenkami a tichými kroky vystoupal po schodech nahoru. Dole byla jen kuchyň a obývací pokoj, kdežto nahoře, tam byla umístěna ložnice. Tolik stihl během svého průzkumu za denního světla zjistit. Nebyl žádný začátečník a vždy věnoval přípravě dostatek času, ať to bylo jakkoliv naléhavé. Teď z něj byl jiný muž než kdysi, ještě ve škole. Jistě, zbrkllost stále patřila do rejstříku jeho špatných vlastností, ale on se ji naučil potlačit a vyvážit rozvahou. Jinak by se v tomto oboru neprosadil, ani by neměl takový úspěch.

Lovec mu říkali. Mluvilo se o něm jen šeptem, jako by se mohl odkudkoliv vynořit a zase zmizet, jako duch. Nikdo ho nikdo neviděl. Nikdy nikomu nesdělil své jméno. Kdo byl snad v nouzi a potřeboval jeho služby, poslal mu prostě vzkaz do hostince u Divoké Husy a bylo to. Zajišťovalo mu to anonymitu a také jistou míru tajemna, ať už v mudlovské nebo kouzelnické společnosti... Ano, Lovec bylo dobré jméno a Harry tvrdě pracoval, aby si ho zasloužil.

Opatrně se přikrčil na balkoně a vytáhl hůlku. Bezhluché *Alohomora* bylo stejně spolehlivé jako kdysi na třetím poschodí Bradavic. Otevřel prosklené dveře a nakoukl dovnitř. Ani stopa po lidské přítomnosti. Všechno vypadalo dobře.

Seslal na sebe tisící kouzlo a vešel do místnosti. Nechal svou magii rozprostřít se a začal pátrat po svém cíli. Tohle byla ta část, kde to měl s kouzelníky jednodušší. Na mudly musel rozumem – většinou sice stačilo prohledat pár nejobvyklejších skrýší, aby našel, co chtěli před ostatními skrýt, ale přesto – někteří byli chytřejší než jiní, to musel uznat. Ale kouzelníci – ti se své závislosti na magii nezbavovali tak jednoduše. No a Harry ji dokázal cítit, vždy měl pro magii vlohy, dokázal s ní manipulovat, bezmála ji vidět, dotknout se jí... Takže teď prostě stačilo tu svou správně nasměrovat a zabezpečená schránka se mu téměř rozsvítila před očima. Nemohlo to být snazší.

Krabička ležela pod uvolněným prknem v podlaze přímo u postele. Harry se sklonil a zručně vyjmul její obsah. Fotografie i negativy uložil do všité náprsní kapsy. Žádnou tašku nebo brašnu nenosil, jen by mu ztěžovala jeho postup.

Otočil se, zamaskoval po sobě veškeré stopy, které snad natropil, znovu kouzlem zamknul dveře a opatrně se vytratil do temnoty noci. Usmál se. Klient bude mít radost, že to šlo tak hladce.

ooOoo

Nikdy jsem to neměl lehké. Ne. Prostě neměl - ať si říká, kdo chce, co chce. Možná za to mohl osud... Opravdu bych si přál, abych ho z toho všeho mohl vinit, ale nejsem tak úzkoprsý, abych si to mimo ostatních nalhával i sobě. Za své chyby si můžu sám, já sám ovlivněný svými kořeny, výchovou, rodinou... tedy, dalo-li se o ní v našem případě vůbec hovořit.

Takže ne, nikdy jsem to neměl lehké. Napůl kouzelník ze zapomenutého rodu, napůl mudla odnikud, předurčen k tomu stát se posměchem pro čistokrevnou společnost, a to jen kvůli tomu, že si má matka v mladosti zvolila špatně. Jistě - řeklo by se, že srdci prostě neporučíte, že volba lásky není zlá. Možná je, možná není. U mé matky ale rozhodně byla. Ty první roky třebas šťastná byla, ale já to nezažil, ještě jsem ani nebyl na tomhle zpropadeném světě, abych tomu byl svědkem. Ale pak... neumím si představit, že by prostě šťastná být mohla. Vždyť potlačovala svou vlastní podstatu, pro Merlina! Svou magii, svou přirozenost, své nadání, a že jej opravdu měla! A proč to všechno? Kvůli němu? Člověku, který ani člověkem nebyl, spíš zvířetem, který nehledí na nic jiného než na své instinkty a pudy?

Nedokážu pochopit, čím matku tak okouzлил, protože kouzla ani magie v tom rozhodně nefigurovala, to byla matčina doména, ne Tobiasova. Ale možná to pochopit ani nelze... Mohl jsem já snad logicky vyložit, proč jsem sám zbloudil do podobně truchlivých vod? Nemohl. To asi nikdo... Jen Albus k tomu vždy měl co říct, protože ten stařec prostě skálopevně poznal, co se mi honí hlavou.

Ale já vím své. Láskou se nevykoupíte, láska je jen soužení, znám to z vlastní zkušenosti. Soužení, bolest a trápení, to mi věřte. Ať má barvu jakýchkoliv očí...

Kapitola 2 - Zjevení

Harry spokojeně zamířil domů. Nejraději by se už viděl v posteli, přece jen – podzimní déšť a celé to sychravo mohlo být vhodné pro jeho práci, ale pro jeho tělo... ne. V poslední době se cítil tak trochu ztuhlý, rozlámaný, a tak si raději dopřál procházku ztichlým, nočním městem, než aby se přímo přemístil ke svému bytu.

Sir Lancelot bude jistě potěšen, uchechtl se pro sebe. Lancelot... To jsou všichni ti chlápci tak málo vynalézaví? Musí si říkat princ Charles, Don Quijot, hrabě Monte Christo nebo tak podobně? Myslí si snad, že když si objednájí služby proslulého warringtonského Lovce, tak že si on nedokáže zjistit, s kým má tu čest?

Kdyby ho to tedy zajímalo, že?

Harry nikdy nezabíhal do takových podrobností, dokud zakázka nesmrděla na sto honů po chciplých rybách, které ještě předtím někdo vymáchal v prasečím hnoji. Takže ne, Harry se o to zpravidla nestaral. Nezajímalo ho, kdo s kým spí, či kdo

koho okrádá, nebo o jakou nepravost kde běželo. On svou práci odvedl už dávno, když ještě ani nebyl plnoletý, a teď si užíval zaslouženého pokoje ve společnosti, která zdaleka nebyla svatá.

Zatočil za roh, aby si cestu zkrátil jemu známou uličkou. Objevil ji relativně zkraje své zdejší působnosti, když tudy pronásledoval jistého kuplíře s ženami z východních států. Tehdy se moc dobře bavil, protože tahle zakázka přišla od velitele místní policejní stanice, když toho zločince nemohli dobrého půlroku chytit. Nebylo divu – ukázalo se, že to byl také kouzelník, šikovný na přemísťovací kouzla, to se mu muselo nechat, ale jinak... průměrný břídil.

Přecházel právě na druhou stranu ulice, když si jeho oči, navyklé na noční městské šero, povšimly podivného stínu na malém náměstí asi sto metrů před ním. Byl skrčený u zdi a vypadalo to, jako by tam něco hledal. Harry naklonil hlavu na stranu, oči přesně zacílené. Kdyby ten člověk nevydával takové podivné protichůdné magické vibrace, dávno by o něj ztratil zájem a považoval by ho za opilce nebo místního žebráka, ale takhle...

Zaplavil ho podivný pocit. Takový, který míval ještě za Voldemortových časů. Tehdy, když se s Hagridem poprvé vydal do Zapovězeného lesa. A tehdy v Kvikálově, když ta nespravedlivá tetička Marge dostala, co si zasloužila, a on zmítaný hněvem utekl z domu a potkal se se Smrtonošem. Nebo tehdy ve vlaku a na famfrpálovém hřišti, když se střetl s mozkomory... Zježily se mu chloupky na temeni a tělem mu projelo zachvění. Bylo to tu zas. Něco, někdo... podivné stvoření hluboko v ulicích mudlovského města, které tam podle všech pravidel a společenských zvyklostí prostě nemělo co pohledávat.

Harry se přitiskl ke zdi a začal se k tomu tvorovi opatrně blížit. Měl postavu podobnou lidské, tolik dokázal říct, na sobě černý plášť a kápi hluboko staženou přes hlavu. Skláněl se nad něčím, co na dálku světélkovalo podivným měsíčním světlem. Jako bludička v mlze...

Harry se dostával blíž a blíž. Už od něj byl vzdálen jen nějakých padesát metrů, cesmínovou hůlku dávno v pohotovosti, když se z druhé strany náměstí vynořil cyklista osvětlený zářivou svítilkou.

Shrbená postava se prudce napřímila, chmátla po květině, kterou předtím tak usilovně zkoumala, divoce sebou smýkla ke straně, a než stihl Harry zamrkat, byla pryč.

U trolích smradlavých spodárů! zanadával si Harry v duchu a zpražil cyklistu takovým pohledem, jaký by mu mohl závidět i jeho bývalý profesor Severus Snape. Kdyby na tom tomu cyklistovi ovšem záleželo, protože ten si dál jel svou cestou, sluchátka pevně v uších, obklopený svým vlastním hudebním světem. Zřejmě nějaký opozdilý student...

Harry si povzdechl a toužebně se zadíval ke zdi, kde toho podivného tvora spatřil naposledy. Pošlapané místo v trávě přitáhlo jeho pozornost jako magnet. Kousek

světélkujícího stonku s podlouhlým lístečkem tam ještě zbyl. Utrhl jej a pečlivě uložil do kapsy svých šatů. Pak se obrátil do boční uličky, kudy viděl toho neznámého odcházet.

Mostecká čtvrť, pomyslel si. Jedna z těch chudších částí města při břehu řeky Mersey... Taková místní Stínadla. Tam by se ztratil téměř každý.

Pro teď to nechá být a zkusí se trochu prospat. A pak zapátrá ve svých knihách a informačních zdrojích, jestli se něco zajímavého nedozví.

ooOoo

Období mých školních let byla jedna velká potupa. Čekal jsem to, domníval jsem se, že ano... ale co může jedenáctileté dítě předvídat? Výsměch, pomluvy, násilí... Těžko. Jedenáctileté dítě má stále své ideály, něco k čemu vzhlíží, smysl pro spravedlnost; mělo by mít. Jenže s postupem let jsem si čím dál víc uvědomoval, že nic takového očekávat prostě nelze. Ani od spolužáků, ani od učitelů či snad samotného ředitele. Existoval jediný zákon – zákon moci. Já, jako zmijozel, jsem to věděl nejlépe.

Takže se mi nemůžete divit - ne, opravdu si myslím, že nemůžete - že jsem se nakonec přidal na stranu, kde jsem byl vítán, uznávám a veleben. Na stranu zla. Toho největšího zla, jaké jsem kdy poznal.

Tobias byl lump. Byl to rváč, násilník a opilec. Ale byl předvídatelný. Kdežto Temný pán, Voldemort, jak si říkával, ten byl úlisný jak had, sladký jako med lesních včel a zdrcující jako ta nejhroživější palečnice. Jenže já si to tehdy neuvědomil. Nemohl jsem. Nebylo jak. Ukolébán planými sliby a slovy, která jsem chtěl slyšet, jsem plnil, o co jsem byl tehdy ještě požádán. A pak přišly příkazy, nátlak, vydírání a mučení. A první smrti. Než jsem se nadál, dávno nebylo cesty zpět. Ne, věřte tomu, nebylo. Regulus to zkusil a nikdo ho už nikdy neviděl. Igor se začal plašit a málem nevyvázl živý, Lucius samými strachy podlézal, jak mohl, jen aby na něj hněv našeho pána ani smítkem nepadl. A pak jsem tam byl já. Jeho věrný služebník a osobní mistr lektvarů v jednom.

Stejným způsobem, jakým jsem k němu předtím vzhlížel, jsem ho nyní začal nenávidět. Ale nikdy jsem to na sobě nedal znát. Nikdy. Chtělo to hodně sebezapření a dlouhé noci strávené beze spánku nebo nad toaletní mísou, jak to ve mně všechno vřelo, ale stálo to za to. Já mu svou slabost neukázal. Ne. A on si toho cenil. Viděl jsem mu to na očích. A ve způsobu, jakým říkal mé jméno. Severus... Zbožňoval zvuk těch mnoha es a mně z toho bylo na zvracení.

Jednu chvíli jsem pomýšlel na to, že to všechno ukončím. Věděl jsem, jak na to - jedů jsem měl po ruce bezpočet a stejně tolik jiných prostředků. Opravdu. Protože jakou jinou možnost jsem měl? Bez přátel a sám? Hmm? Ale pak se Bellatrix dočista pomátla a málem zabila celou rodinu Longbottomových a já najednou zjistil, že přišel čas odčinit, co jsem spáchal. Alespoň jednou za svůj život učinit to správné rozhodnutí. A tak jsem se obrátil na Brumbála a na Řád.

Bez ohledu na důsledky. Ano, to bylo mé krédo. Bez ohledu na můj život, protože ten už zachránit nešlo. Sám patřím do pekla, ale Lily se pro něj nenarodila, ona ne...

Ach, jak jsem byl bláhový...

Kapitola 3 - Sám

Harry se dostal domů a, obrazně i neobrazně řečeno, padl rovnou na hubu. Už skoro svítalo a on byl na nohách bezmála třetí den. Tento týden byl prostě zatraceně rušný. Nejdřív lady Isabella a její ztracený náramek po babičce, pak ten kokot řezník dole u přístavu, který tvrdil, že mu v domě někdo loupí a přitom to byla jeho zanedbávaná manželka, a nakonec tento sir Lancelot a jeho pochybné hrátky na dominu a jejího... uhm... vazala. Nebylo divu, že se Harry nestihl ani pořádně převléknout a opláchnout, než odplul do říše nepokojných snů, fotky i tu tajemnou rostlinu stále pevně v jeho kapse...

Hermiona by mu nadala a Ron by řekl, že se nemá tak přepínat a trochu si užít. Jenže ani jeden z nich tu teď nebyl. Už po osm let spokojeně žili na okraji Sydney, v té lidštější oblasti, jak tvrdili, a Harrymu po nich zbyl jen nevycválaný a všemi rozmazlený kocour, kterého kvůli tamním zákonům a přemnoženosti domácích zvířat nemohli vzít s sebou. Vídali se poměrně často - na všechny svátky - i s jejich dětmi, ale stále to nebylo dost na to, aby o sobě Harry mohl prohlašovat, že rozhodně není osamocený starý mládenec.

Téměř nic nevyšlo, jak předpokládal. Ještě že neměla Sibylla Trelawneyová sklony věstit mu slibnou budoucnost plnou radosti a pluku dětí. Válka ho připravila o hodně. Úplně na počátku o rodiče, pak o Siriuse a nakonec i o Molly a Arthura, kteří padli do jedné z Voldemortových pastí...

A v osobním životě? Těžko říct... Cho nebyla správná volba, to si uvědomil velmi brzy, a Gin... ta se nakonec rozhodla, že další čekání a proplakané noci už nesnese a obrátila se na Seamuse Finningana. Stejně by jim to asi nefungovalo, dětské lásky nemívají šťastný konec. I když pár případů za všechny přece jen znal... alespoň z vyprávění. Jenže - kdo by ho chtěl? Bez slávy, bez titulu Chlapce-který-přežil, který už dál prostě nesnesl? Jen pro něj samotného? Všichni, které neznal, na něm viděli jen pozlátko a prostředníka ke zviditelnění, a ty které znal, těm by život po své boku asi nepřál.

A tak se stáhl. Odešel pryč. Prolistoval noviny, prozkoumal mapu ostrovního království, sbalil si své věci, Grimmauldovo náměstí dal na starost Remusovi a jeho rodině a zmizel.

Ron a Hermiona na něj kolikrát naléhali, aby se přestěhoval k nim, když se všichni Weasleyovic sourozenci rozutekli do světa, ale on jako by nemohl opustit ten kousek země, kde vyrůstal. A tak zůstal ve skrytu. Nikým nepoznán začal

budovat něco, co obyčejnou malou detektivní kancelář dalece přesáhlo a zahalilo tajemstvím. A jemu to tak vyhovovalo. Tentokrát mu totiž to šeptání ve skrytu nevadilo, nebyl na očích, neukazovali na něj prstem, mohl si dělat, co chtěl, odejít, kam chtěl, byl volný jako hipogryf, když roztáhne svá křídla a nechá se unášet vzduchem.

Warrington se stal jeho dětským hřištěm.

ooOoo

Ten den si všichni oddechli. Všichni. No... možná až na Bellatrix, ale tu jsem nikdy nepovažoval za normální, takže zatímco ostatní slavili a Lucius tancoval ve svém okázalém sídle tanečky, já myslel, že se nedožiju ani příštího rána.

Všechno bych udělal, všeho bych se vzdal, jen proto, aby alespoň jeden život, jeden z mnoha, vídal další východy slunce nezkalené a jasné. A právě ten jeden mi musel Temný pán vzít, než se propadl do nenávratna. Kdyby tehdy nepřišel Albus a neodtáhl mě z Godrikova dolu bezmála násilím, asi bych tam klečel s mrtvým, studeným tělem v náručí ještě dnes.

A to jsem se domníval, že mé pokání skončilo. Jenže ono mělo v tu chvíli teprve začít. Smrt je jen začátek, říká se, tak proč mám pocit, že svět už nikdy nebude jako dřív? Může být lepší, oprostěný od všeho zlého a přesto, PŘESTO bude už nadobro změněný. Stejně jako mé srdce, roztlučené na kousky, které ještě stále krvácejí...

Ten den jsem přišel o to, co mi bylo nade vše drahé, a myslel jsem, že se z toho už nikdy neproberu.

Kapitola 4 – Zjištění

Harry se probudil ze svých mrákot před polednem a v hlavě mu to tlouklo jak při odbíjení půlnočních zvonů. Vyštrachal se z postele a konečně se odploužil do koupelny, aby se dal trochu do pořádku. Za všechny ty roky se z něj stal tak trochu noční tvor. Remus by se na něj mračil, protože on noci kvůli úplňkovým nenáviděl, ale Harrymu to nevadilo. Stačilo si jen zvyknout. V noci se ztratíte, splynete se stíny, ubude lidí a vám se najednou lépe dýchá, jako by někdo upustil přetlak v místnosti.

Harry nenáviděl davy. Až příliš mu připomínaly všechn ten rozruch během Turnaje tří kouzelníků a posléze i v dalších letech, které korunovala oslava vítězství nad Voldemortem. Nenáviděl davy a novináře, protože ti vždycky všechno překroutili jen proto, aby způsobili senzaci. Ne že by to snad dnes nebo v mudlovském světě bylo lepší. Nebylo. Ale Harry už dnes nebyl hvězdou salonů, miláčkem společnosti, někým, na koho ukazovalo světlo ramp jen proto, aby veřejnost uviděla každé klopýtnutí, každý nezdár, který učinil. Nikdy nelitoval, že se toho vzdal. Že kvůli tomu ztratil možnost stát se famfrpálovou hvězdou nebo

platným členem bystrozorského oddílu. Ne. Nikdy by si na něj nepřestali ukazovat prstem, protože on byl přece Harry Potter, ten který porazil Vy-víte-koho a jeho přísluhovače pouhým přímým pohledem. Kdyby to jen byla alespoň z poloviny pravda...

Harry si ve sprše povzdechl a nastavil hlavu kapajícím kapkám vody. Střapaté vlasy měl dávno promočené, jeho tělo se pod nápoem teplé vody uvolňovalo. Měl pocit, jako by se dnes v noci zase stal princeznou na hrášku. Jen Merlin věděl, proč se budil celý rozlámaný. Alespoň, že tentokrát se cítil svěží. Ještě jeden takový spánek a bude zcela fit a připraven na další akci.

Vypnul vodu, otřel se ručníkem a zahalil se. Blížila se zima a v jeho domě ještě nezačali topit. Měl si sem už dávno nechat nainstalovat krb, ale lítost teď nebyla na místě. Věděl, proč to dělal. Krb mohl být připojen na letax a letax by znamenal přímé spojení s kouzelnickým světem, a něco takového by Harry nepřipustil. Ne potom, co všechno provedlo Ministerstvo s jeho životem a životem jeho blízkých. Ne...

Vytáhl ze skříně vlněný svetr s precizně provedeným H a rychle si ho navlékl. Nikdy ty dary od Molly nevyhodil, neměl to srdce, a teď, když už nebyla, to ani nikdy neudělá.

Byla to... obdivuhodná žena. Milující, oddaná, odhodlaná bránit své blízké hlava nehlava. A Harry si její smrt nikdy neodpustil, třebaže ho z ní nikdo nevinil. Byl středobodem toho všeho, jako maják, který k sobě vábí nepravosti. Jediný člověk, který to vše mohl zastavit, bylo-li by to vůbec v jeho silách.

Přešel do kuchyně a zavřel za sebou dveře. A pak v místnosti kouzlem ovlažil vzduch a na své oblečení seslal ohřívací kouzlo. Ve spižárně našel něco k snědku a pak se se vším usadil ke stolu u okna. Podzimní slunce si probilo cestu skrz skleněné tabule až k němu a Harry se na něm vyhříval jako ještěrka na kameni, zatímco uždibovat ze své skromné porce.

Když se nasytil, jeho pohled padl na knihovnu v rohu. Byl docela slušně zásobený, jak kouzelnickými, tak mudlovskými knihami z různých oborů. Nejen o famfrpálu. Vstal ze židle a vytáhl si Mattioliho herbář, kouzelnickou variantu, kterou mu před několika lety věnoval Neville. Vedli spolu tehdy dosti zajímavý rozhovor o výskytu jednotlivých rostlin a Neville tvrdil, že lepší knihy, kde by se o květeně mohl dozvědět víc, prostě není.

Harry právě přecházel s pootevřenou publikací v jedné ruce a jablkem, které uloupl na ovocné míse v druhé, zpět ke stolu, když se odněkud vyhoupl Křivonožka a ladně přistál přímo na kuchyňské lince. Hnědé oči jasně říkající, že něčím masitým k snědku by rovněž nepohrdl. Harry se ušklíbl. *Pak kdo je tu pán a kdo pes, že?* A vyndal mu ze spižárny paštiku, kterou včera koupil.

Křivonožka přimhouřil oči a když se nic nedělo, nespokojeně pohodil hlavou.

Harry protočil oči v sloup. „Jestli ti to nevoní, můžeš se klidně spokojit s potkany ve stoce. Jistě jich tam bude plno...“

Kocour znuděně zívá, seskočil z linky a jal se zjišťovat, jestli je tohle mleté zpitvořené maso ještě vůbec k něčemu dobré...

Harry zaběhl do ložnice a přinesl si odtamtud včerejší kořist. Fotografie a negativy bude třeba zničit, nebo lépe – doručit klientovi, aby si je zničil sám – a rostlinu by mohl zkusit určit. Když bude mít štěstí, třeba se dobere nějakého výsledku.

Když už to téměř vzdával a objemná kniha, kterou listoval, se chýlila ke konci, našel přesně, co hledal.

Mantuský ocún, stálo tam a Harry se začel.

Mantuský ocún (Colchicum mantusinum) je bájná rostlina z čeledi ocúnovitých. Z této skupiny je dosud známo asi jedno sto druhů, které jsou rozšířeny zejména v Evropě, ale také západní a střední Asii. Některé se vyskytují na více místech, jiné rostou endemicky jen na jednom místě a v určité vymezené oblasti.

Mantuský ocún je považován za vyhynulý, zejména proto, že byl v dřívějších dobách hojně využíván kouzelnickými léčiteli, ale i mudlovskými doktory. Zatímco ale v kouzelnickém světě léčitelé věděli, že rostlina působí na stmelování duše a jejího zacelování po prožitém traumatu, mudlovští doktoři se ve spolupráci s tehdejšími církvemi domnívali, že naopak dojde k vymýcení té temné stránky, kterou považovali za oddanou ďáblu. Kvůli jejich neschopnosti a špatným domněnkám pak došlo k mnoha zbytečným úmrtím a rostlina získala mezi mudly špatnou pověst. Byla ničena, a stanoviště, na kterých rostla, byla prostým lidem prohlášena za prokletá.

Poslední, kdo květ mantuského ocúnu s úspěchem použil a dokázal tak svého pacienta vrátit mezi právoplatně živé, byl Albertus Magnus, hrabě z Bollstadtu, který žil ve třináctém století a publikoval svou knihu O účinnosti bylin, nerostů a zvířat, ze které se čerpá dodnes.

Rostlina je od ostatních ocúnovitých snadno odlišitelná svým subtilnějším vzhledem, lehce namodralým květem a za noci světélkující září. Stejně jako nejznámější květiny z této čeledi ale kvete pouze na podzim, zhruba po jeden týden, nejčastěji v říjnu, než její květy odplodí a rostlina se stáhne do cibule pod zem. Její listy vyraší opět až na jaře jako ostatní jednoděložné.

V období mého působení v Itálii a českých zemích jsem neslyšel, že by se mantuský ocún objevil, ale pevně věřím, že existují místa našim zrakům skrytá, která jim dovolují růst. Jinak by totiž všechny rozpolcené duše neměly žádnou naději na zcelení...

Harry dočetl a zhurta odložil knihu na stůl. Dobře. Měl svou odpověď. Ale co to všechno znamená? Mohl by třeba Voldemort... Ztěžka polkl nad tou myšlenkou.

Ne. To jistě ne. Všechny kusy jeho zpropadené duše jsou dávno zničeny. Ale pak kdo?

To byla otázka, na kterou potřeboval znát odpověď.

ooOoo

Jak dlouho myslíte, že dokáže člověk trpět? Kolik toho může vydržet? Doufal jsem, že všechno to nejhorší už je dávno za mnou. Utěšoval jsem se tou myšlenkou, zatímco jsem o samotě truchlil za jediného přítele, kterého jsem kdy měl.

Jeden rok střídal další a ze mne se brzy stal takový člověk, jakým jsem zřejmě vždy chtěl být. Člověk, který si vydobude respekt pouhým pohledem. Člověk, který nepotřebuje zvýšit hlas, aby se ostatní chvěli strachem. Usadil jsem se v podzemí, sám se svými lektvary a vzácnými přísadami, bezmála se pohřbil v práci. Nemuset vycházet kvůli učením, už by mě nikdo nikdy nespatriil. Proč taky? Nikdo na mě nebyl zvědavý, nikomu jsem nescházel, všichni věděli... co jsem zač.

Nezazlíval jsem jim jejich pohledy. Nevraživé, nazlostěné, zamračené. Všechny jsem dokázal akceptovat a snést. Jediné, které mi byly proti srsti, byly ty laskavé a soucitné. Svlékaly mě zažíva, mučily mě ve snech, pronásledovaly, jako by to nemělo mít konce. A Albus si vždycky našel záminku, aby mě přinutil přijít na kus řeči, jak těm svým výsledkům a pokusům a o navázání konverzace vzletně říkával.

Nemohl jsem pochopit, co tím sleduje, ani proč to vlastně všechno dělal. Pokud to tedy nemělo nějaký vyšší smysl, který mi unikal. Citrónové bonbóny, čaj a sušenky. Přežil jsem to jen se sebezapřením a díky lety vypěstovanému smyslu pro takt. Byl to přece můj zaměstnavatel... Trochu vyšinutý, ale přece jen zaměstnavatel.

Deset let to bylo stále stejné. Studenti odcházeli a přicházeli, všude byl takový klid, že člověka málem ukolébal svou hřejivou náručí. Až na to, že s příchodem Pottera se všechno tohle mělo změnit. Předvídal jsem to, nemohlo to být jinak. Potterové si vždycky přišli a zničili, na co sáhli. Nemohl jsem vystát jeho otce a nemohl jsem vystát ani syna. Z jedné strany na mě útočily staré rány a z druhé obviňující zelené oči. Myslel jsem, že se mi rozskočí hlava, a lektvary proti bolesti se staly mou každodenní rutinou.

A přesto, víte, přesto všechno jsem nemohl dopustit, aby se mu něco stalo. Riskoval jsem pro něj svůj život a to jen posilovalo můj vnitřní hněv a neklid. Někdy jsem se sám sobě divil, kde se ve mně ta zuřivost bere, proč při pohledu na něj prostě vidím rudě, ale nikdy jsem si nedovolil nad tím hlouběji přemýšlet, nemohl jsem, mohl bych objevit, že... jsem si všechno, co se mi v životě stalo, zasloužil. Jenže to jsem v hloubi duše věděl. Věděl jsem to a snažil se to svést na jiné.

A proto jsem potřeboval lekci, pořádnou. Takovou, která vám vyrazí dech, až ležíte na zemi bezvládně jak hadrová panenka a nemůžete se nadechnout, dokud málem nezemřete na nedostatek kyslíku. Mně to trvalo pět let. Pět let, během kterých se misky vah zvolna přesouvaly na stranu znovuobživlého Temného pána.

Všechny ty události měly hluboký dopad na můj život, na život nás všech. Akce střídala reakci; Quirrell byl mrtvý, Tajemná komnata se znovu objevila na mapě Bradavic, Sirius Black se vrátil mezi živé a omilostněné, vrátil se i Temný pán a znovu spřádal plány a svolával své věrné. Nic z toho mě ale nezasáhlo tolik, jako vědomí, že jsem prostě a jednoduše pokrytec, hrubián a zbabělec.

A stačila k tomu jedna prokletá vzpomínka. Ta, kterou jsem chtěl pohřbít hluboko ve své mysli...

Když jsem Pottera vytáhl ze své myslánky, myslel jsem, že se neudržím a vážně ho smetu z povrchu zemského. Uvažoval jsem, že mu zasadím podobnou ránu, jakou on zasadil svým činem mě. Že ho prostě bodnu do zad a bude to. Nakonec jsem ho nechal jít s vědomím, že se mé spodky budou následující den propírat po celé škole.

Nestalo se tak. Nikdy dřív jsem nebyl překvapenější. Vykoktanou omluvu a slib mlčení jsem nebral na zřetel. Potterové přece nikdy neplnili sliby, tak proč teď, když mi mohli vrátit všechno to zlé?

Neposlouchal jsem Albuse, když mluvil o dobrém srdci, neposlouchal jsem Minervu, když hovořila o chrabrosti a ryzím charakteru, nikdy jsem nikoho neposlouchal, pokud šlo o Pottera. Až tehdy mi došlo, že jsem možná měl. Jenže to už bylo asi pozdě...

Kapitola 5 – Rozpolcená duše

Harry zvedl oči od herbáře právě ve chvíli, kdy Křivonožka vyskočil na parapet okna, na kterém nervózně přešlapovala hnědá sova. Shodil kocoura dolů a převzal si Denního věštce, jež si každého dne nechával doručovat. Nebýt součástí kouzelnického světa byla jedna věc, ale nebýt informovaný byla věc druhá.

Nalil si trochu čaje do svého oblíbeného hrnku a pustil se do čtení. Ministerstvo už zase nabádalo lidi k opatrnosti před blížícím se svátkem všech svatých, Kingsley Pastorek se vyjadřoval k jakémusi záhadnému jevu na noční obloze a nakonec Harry narazil na článek, ve kterém redaktoři gratulovali Dracu Malfoyovi k narození druhého potomka. Harry se ušklíbl. Článek se nezmiňoval, jestli jde o děvče nebo chlapce, ale podle Malfoyova výrazu by se Harry vsadil, že má Scorpius bratříčka. Zajímalo ho, jestli mu dají jméno Orion nebo nějaké podobné

z hvězdné oblohy. U Blacků a jejich příbuzných bylo něco takového prostě předurčeno. Bude jim muset poslat gratulaci...

Nad varovným článkem se ale zamračil. Svátek všech svatých byl přece vždycky oslavován a najednou by tomu mělo být jinak? Jistě, toho dne se už stala řada podivných a hrůzných věcí, ale na druhou stranu... co bylo v kouzelnickém světě podivné, a co ne?

Toho večera si zvykl chodit do Godrikova dolu. Procházel vesnicí, tichou a tesklivou, kolem teď už zcela rozpadlého domu, kde se narodil, až na hřbitov, k náhrobkům svých rodičů. Ale nikdy se nic zvláštního nestalo. Pokud jste tedy nepočítali mladého muže, který tiše rozmlouval s dvěma mrtvými lidmi na fotografii včleněné do žuly. Žádní duchové, žádné podivné jevy, žádná prastará magie kolem... A Harry tomu byl rád. Záhad si za svůj život užil už dost. Tedy takových, které zprvu nedokázal rozluštit. A teď se mu o záhady starali jeho klienti, takže si neměl na co stěžovat.

Odložil noviny a toužebně se zadíval na pohovku. Pak zavrtěl hlavou a řekl si, že odpočinek ještě počká. Musel přece nejdřív doručit fotografie ze splněné zakázky. Divoká husa měla už dobrou hodinu otevřeno a sir Lancelot jistě někde netrpělivě přešlapuje u kulatého stolu, protože se nemůže dočkat svých povedených fotek.

ooOoo

Během toho posledního roku se změnilo všechno. Já se změnil, kolegové se změnili, na všechny z nás dopadla smrt bělovlasého muže jako mrazivá peřina. Jako ředitel Bradavic jsem měl jisté výsady a privilegia, a také povinnosti. Povinnosti udržet všechny naživu tak dlouho, jak jen to bylo možné, třebaže to bylo v přímém rozpor s mým jednáním navenek. Klamal jsem, ale tentokrát ne sebe. Tentokrát to bylo všechno naopak. Klamal jsem je všechny, a to tak dokonale, že jsem málem zemdlával úlevou, kdykoliv jsem mohl alespoň na kratinko polevit ve své ostražitosti.

Ale nezměnil jsem se jen já. Měnili se všichni. Vnímal jsem to až v kostech. A najednou jsem na straně proti Voldemortovi nestál sám. Neměl jsem tušení, jak k tomu došlo, nebo proč, ale tehdy jsem si uvědomil, že Temný pán přestřelil, udělal chybu a podcenil sílu Luciusova odhodlání. Šedé oči zocelily. Tam, kde jsem ještě před časem vídal strach, byla najednou mravní síla. Muselo to být po Dracově potrestání, nebo Narcissině, nebo Luciusově vlastním, těžko říct, protože všechno to šlo ráz na ráz v ten rok, ale něco v té aristokratické hlavě se změnilo, myšlenkové závity udělaly cvak a já najednou věděl, že s Lucusem po boku už prostě nestojím sám.

Po Vánocích Albus polevil a já se všechno dozvěděl. Všechno. O viteálech, o Potterovi, o meči i o prstenu. Dokonce jsem věděl i o relikviích smrti. Jen jsem netušil, proč jsou tak důležité.

Nebýt nepředvídatelnosti Temného pána, mohlo být po všem už na jaře. Jenže tehdy zaútočil na Stmívavou paseku a všechny okolní kouzelnické vesnice s oddílem vlkodlaků a těch nejdivočejších Smrtijedů a Fénixův řád přišel o Arthura a Molly, kteří se tou dobou ukrývali u Muriel v domě. Nebýt toho, že děti bezprostředně po začátku poslali na Grimmauldovo náměstí, mohli tam zemřít všichni.

Takže nakonec došlo k pádu Temného pána až v květnu. S Lucieusem jsme se dobře přichystali a já na sebe vzal všechno riziko. Neměl jsem co ztratit. Moje rodina neexistovala, kdežto jeho se z toho mohla brzy vzpamatovat.

Provedli jsme rituál. Temný rituál, třebaže ne tak temný, na jaké byl zvyklý Pán zla. A moje duše už najednou nebyla tak soudržná jako dřív. Nikdy jsem se necítil celý, ale teď jsem byl najednou jako rozštěpený, oddělený od sebe samého, své podstaty. Měl jsem sotva pár hodin na to, abych se z toho vzpamatoval. Ale musel jsem. Povel k útoku na hrad mohl přijít každou minutou a ještě předtím jsme museli zaútočit my.

Takže když jsme se s ostatními Smrtijedy setkali u poslední společné večeře, všichni si dobře vědomi toho, že může být naše poslední, připili jsme na společné vítězství, tak, jak bylo Voldemortovým zvykem. Paralyzující lektvar působí až za několik hodin a do té doby si toho nikdo nevšimne. Voldemort svůj jed nedostal, stejně jako Lucius a já. Malfoyovští skřítci byli stále ještě oddáni svému pravému pánovi a ne přivandrovalci, který to tam neprávem zabral díky svému vlivu a moci.

Nikdo neměl ani tušení. Sám jsem ten jed testoval, aby nebyl zjistitelný po čichu, chuti, ani jinak. Až když všichni začali padat jako švestky, neschopni si pomoci, neschopni stát rovně či se vůbec pohnout, došlo Temnému pánovi, že je něco špatně. Jenže to už jsme stáli Bradavicím vstříc a on právě přišel o své nejcennější věrné. Nemohli jsme odstranit všechny, jistěže ne, jen vyvolení se mohli setkat s Temným pánem tváří v tvář, u obyčejných pěšáků to přece nebylo potřeba.

Takže potom, když se na mě podíval, rudé oči rozlícené jako nikdy dřív, jsem věděl, že jsem učinil tu jedinou správnou věc. Nemohl jsem ho zabít, ale on mě také ne. Jediný, kdo nás mohl rozsoudit, byl Potter, a ten si dával zatraceně na čas.

Z jedné strany Voldemort a zbytek jeho věrných, z druhé strany Bradavice, členové Řádu a ministerští. My jsme stáli mezi nimi a hrnul se na nás hněv z obou stran.

Když mě zasáhla kletba a já padl k zemi, ani jsem si neuvědomil, že mě někdo zachytil. Myslel jsem, že to byl Lucius, ale ten už dávno odváděl svou rodinu pryč od toho všeho, rozhodnut je ochránit za každou cenu. Takže, když jsem napůl při vědomí vzhlédl, ani jsem netušil, jaká bude úleva pohlédnout do zelených očí, které na mě zachmuřeně hleděly.

Musel mluvit s Albusem, pomyslel jsem si, jinak by jistě...

„Víte, co máte dělat, Pottere?“ vydechl jsem.

Kývl a pevně stiskl rty. „Ano.“

Díval jsem se na něj, zrak mi slábl. Věděl jsem, že to není konec, jistěže ne. Jak by mohl, s rozpůlenou duší, ale přesto jsem to vyslovil: „Omlouvám se.“

A on se pousmál a řekl to, co jsem chtěl slyšet: „I já...“ Načež mě položil do trávy a odešel si pro svou Avadu. Než mě obklopila temnota, cítil jsem, jak se mé tělo chvěje. Ten rituál měl své následky a já to věděl. Od začátku jsem to věděl...

A přesto to za to stálo.

Kapitola 6 – Podivný vzkaz

Harry se oblékl do svého obvyklého oděvu, tak aby nebyl nápadný a nevyčníval z davu, a vyrazil do ulic.

Když se před lety přestěhoval do Warringtonu, jen s pár věcmi po kapsách (*díky Merlinovi za kouzla*), nikoho tady neznal, ale město se mu zalíbilo. Zdejší podnebí mu připomínalo to bradavické, ulice byly křivolaké a příjemné na pohled, město stálo na břehu řeky a k moři to nebylo ani tak daleko, takže se tam mohl podívat, kdykoliv se mu zachtělo.

A tak se Harry nejprve ubytoval v místním hotýlku, a pak si pronajal malý byt na okraji města. Chvíli se jen tak bezcílně protloukal, než tehdy potkal svého prvního zákazníka. Či spíše zákaznici. Mladou dívku, které právě zemřel otec a jediný bratr. Autohavárie, tvrdili. Ale to Harry tehdy ještě nevěděl. Procházel právě ztmavlou uličkou, ve které byla jedinou osvětlenou budovou hospůdka, kterou dívka po smrti svých blízkých vedla, když si všiml, že v místnosti není tak poklidno, jak by v úterní večer předpokládal. Prostě a jednoduše, usídlila se tam parta chlápků, kteří si hospodu spletli s nevěstincem a dost nechutným způsobem si vynucovali svá takzvaná práva. Harry dodnes nepochopil, co chtělo pět chlapů dělat s jednou drobnou dívkou, ale budiž. Od vystrašené Alice kouzlem odmrští toho nejhoršího chlápka a pak se vypořádal se zbytkem. Ti čtyři ani nestihli zamrkat a už leželi na ulici, za nimi dokonale uzamčené dveře.

A tak se zrodilo jedno z mála přátelství, která Harry ve městě navázal. Ne, že by se u ní ukazoval často - on se tam spíše zjevoval, odnesl si své vzkazy a zase se vydal svou cestou - ale na hospůdku se jménem Divoká Husa si už nikdy nikdo nedovolil, natož na její hospodskou.

Harry přelezl zeď a dostal se na dvorek za budovou. Většinou se tam přemísťoval, ale za dne nechtěl riskovat, že by se objevil někomu na očích, a tak volil mudlovský způsob. Dvorek byl prázdný, třebaže uvnitř bylo celkem čilo.

Nebylo divu, podzim už byl v plném proudu, a kdo by chtěl na tom větru sedět, že?

Opatrně nahlédl dovnitř a spatřil zlatovlasou Alici, jak roznáší penty s pivem. Slušelo jí to, tak jako pokaždé. Kdyby před ní nemusel tajit to, kým je... A kdyby to všechno nebylo tak nějak divné, tak by Harry možná sám uvažoval, že... Ale ne. Byl rád, když se asi po dvou letech, co setrval ve městě, objevil Oliver. Byl to hezký a milý hoch a k Alici se opravdu hodil, třebaže o tom zpočátku nechtěla ani slyšet. Najala si ho přece jako kuchaře a ne jako... však víte. Harry se musel smát její tvrdohlavosti. Jako by mu něco nebo někoho připomínala. Možná sebe, možná někoho jiného... Ať tak či tak, ti dva byli už nějaký ten pátek svoji a Harry jim to přál.

Oliver právě vystrčil hlavu z kuchyně, aby houkl na svou ženu, že jsou objednávky hotové, a Harry se raději přikrčil a přesunul se do rohu dvorku, kde měl schránku warringtonský Lovec.

Opatrně otevřel krabičku a usmál se, když tam našel celkem objemnou obálku s druhou půlkou odměny od sira Lancelota. Už ji chtěl zaměnit za svou neméně naditou obálku s fotografiemi, když si povšiml druhého vzkazu, napsaného na kusu... *pergamenu*. Pergamen už neviděl docela dlouho. Dokonce i kouzelníci, kteří si ho najímali, většinou psávali na obyčejný papír, aby nebyli nápadní. Nikdo přece nevěděl, co je Lovec zač...

Uložil obrázky, zavřel schránku a se zamračením lístek rozvinul. Neočekával žádné další zakázky a ve městě teď vládl klid, takže co...

Dech se mu zadrhl v hrdle, když zaostřil na ten pavoučí rukopis.

Vím, koho hledáte, a vím, kde ho najít. Přijďte dnes večer v osm hodin do přístavu k první bráně. Sám.

Harry zamrkal. Celý ten vzkaz byl podivný, až na to poslední slovo. Nad tím se málem zakuckal. A s kým by asi tak jako mohl dorazit, že?

Přemýšlel nad tím celé odpoledne, když se vracel do svého bytu, předtím, než si krátce schrupnul, i když se pak připravoval na noční zátah, jak tomu říkal. Nešlo mu na rozum, že ho někdo viděl, nebo hůře, že ho snad někdo, kdokoliv, poznal. Všechno by tím bylo v troskách. Jeho život, jeho reputace, jeho... Ale ne, Harry nouzí netrpěl. Měl přece stále ještě v držení rodinný trezor u Gringottů, ale tuhle práci si oblíbil a člověk přece něco dělat musí, jinak by se zbláznil nudou...

Harry se připravoval a vlastně ani nevěděl na co. Přístav znal dobře. Často se tam pohyboval, hledal zločince, zloděje, únosce a dokonce i vrahy, takže věděl, kde na něj ten dotyčný bude čekat. U první brány byla stará vrátnice. Už dávno nesloužila ke svému účelu, mýto ani clo se tady nevybíralo celá desetiletí, ale budova se kupodivu zachovala. Nevěřil, že by mu tam něco hrozilo, ale přesto se nervozitě neubráníl. Co když ho dostihl nějaký z bývalých protivníků? Občas

slyšával o tom, že pár Smrtijedů uprchlo z vězení, třebaže se pak bystrozoři dušovali, že je všechny zase mají pod zámek. Harry znal systém kouzelnické společnosti dobře, byl její součástí, a přesto... musel uznat, že Lucius Malfoy si za poslední roky opravdu zjednal pořádek. Ne že by ho snad zvolili jednomyslně, to rozhodně ne. Ale ten muž měl vliv, měl charisma, a co bylo nejdůležitější – přispěl k pádu Temného pána tolik, jak jen málo jiných, a na to se v této společnosti slyšelo.

Pouliční lampy už dávno svítily, když se Harry vydal od svého obytného domu k přístavu. Vzal to oklikou, tak jako pokaždé, a čas od času se přemístil do jiného výchozího bodu. Opatrnosti nebylo nikdy nazbyt, třebaže měl kolem svého bytu umístěná taková ochranná kouzla, jaká by mu leckterý zkušený kouzelník záviděl.

Bylo chvíli před osmou, když se dostal k bráně. Obloha byla jasná, ale vítr foukající od řeky s sebou přinášel vlhko a chlad. Harry si přitáhl kabát těsněji k tělu, naposledy překontroloval hůlku v rukávu, vyslal pár monitorovacích kouzel kolem sebe a pak opatrně vešel do strážní budovy.

Jakmile za sebou zavřel dveře, nastalo ticho. Veškerý hluk zůstal uvězněný za dveřmi a Harry opatrně dýchal, aby nepřerušil místní atmosféru. Proti vlkodlakovi by mu to sice nebylo nic platné, to věděl dobře, ani proti upírovi nebo jinému kouzelnému tvorovi, ale dnes úplněk nebyl a bytost, která mu poslala vzkaz, musela umět nejen číst a psát, ale rovněž ho musela být schopná najít, a to už vyžadovalo určitou míru inteligence.

Harry obcházel místnosti kolem stěn, čelem do středu místnosti, a zvykal se na místní šero. Jeho smysly byly za ty roky ostřejší než dřív, jeho oči dávno díky mudlovským doktorům nepotřebovaly brýle. Pak se zastavil na místě a čekal. Věděl, že by se měl jeho návštěvník objevit každou chvíli, pokud tam tedy už nebyl...

Na druhém konci místnosti někdo škrtl sirkou a Harry prudce otočil hlavu tím směrem. Bylo tam několik dřevěných beden, rozestavených do kruhu jako sedátka, a uprostřed ležela jedna větší, zřejmě sloužící za stůl. Vypadalo to, jako by byly určeny pro partu karbaníků, kteří sem chodí hrát mariáš. Ale to Harryho nezajímalo. Jeho zelený pohled se zaměřil na postavu, kterou světlo svíce ozařovalo. Stejně shrbenou, jako předtím na náměstíčku, se stejnou kapucí na hlavě. Harry mimoděk polkl.

„Věděl jsem, že přijдете,“ zašeptal ten cizinec sotva patrně. „Vaše zvědavost je prostě neukojitelná...“

Harry přimhouřil oči, odlepil se od stěny. „Co ode mne chcete? Kdo jste?“

„To je na dlouhé povídání...“ Rukou v rukavici pokynul k bedně po svém boku. „Nechcete si přisednout?“

Harry těkal očima mezi jeho rukou a dřevěnou bednou. Měl by? Neohrozí ho ten zvláštní muž? Co když... je to past?

„Ubezpečuji vás, pane Pottere, že nemám v úmyslu vám jakkoliv ublížit. Jak jste si jistě ráčil sám všimnout, mé magické schopnosti jsou velmi omezené, jinak bych se sotva snižoval k používání takových mudlovských nástrojů, jako jsou sirky.“

A pak to Harrymu došlo. Ten divný pocit tam byl pořád a sílil každým okamžikem, ale nebyl to pocit ohrožení nebo zrady, spíš jako by to už někdy zažil, s někým... před lety...

Rozvahu, neukvap se!

Zvolna vykročil, obešel bedny z druhé strany a usadil se naproti cizinci, aby si zachoval zdání kontroly. Muž si jen sotva slyšitelně odfrkl, ale jinak nejevil známky jakékoliv další činnosti.

Harry sledoval každý jeho pohyb, mělké nádechy, dlouhé prsty pohrávající si s hranou bedny i sebou navzájem zakryté rukavicemi z černé kůže. A pak se náhle jeho hlava zvedla, tmavá kápě se mu svezla trochu dolů a odkryla část tváře a...

Hrdina kouzelnického světa hleděl do tváře muže, kterého považoval za mrtvého celá léta, od pádu jednoho z nejhorších černokněžníků kouzelnického světa.

ooOoo

Myslel jsem, že se už nikdy neprobudím a možná jsem v to jednu chvíli i doufal. Všechna ta bolest, příšerná, neutišitelná, taková, která vás trhá na kousky znovu a znovu a znovu...

Trvalo týden, než jsem nabyl vědomí a další týden, než jsem byl schopen postavit se na nohy. Draco stál při mně celou tu dobu, Lucius rovněž, i Cissa, třebaže jsem jasně viděl, jak se rozklepala, kdykoliv jsem jí pohlédl do očí. Nikdo nevěděl, kde se nacházím, a byl jsem tomu rád. Díky domněnce, že jsem mrtvý, jsem unikl výslechům i možnému vězení. Nevím, jestli bych to v tomto svém stavu vůbec zvládl.

Ale ano... jistěže ano, protože jediný způsob, jak by mě mohli sprovodit ze světa, by bylo předhodit mě mozkomorům. A to by nemohli. Ne se všemi těmi důkazy na mé straně, se všemi těmi pochybnosti a svědectvími. Ne...

Za těch pár týdnů na Manoru, skrytý všem přímo na očích, jsem se naučil se svým stavem žít. S tím, že nadechnout se zhluboka už je mi odepřeno, že má pokožka už nikdy nebude hřejivá na dotek, že bude má kůže vypadat jako zalitá měsíčním svitem v mlze... A pak tu byl ten pocit v nitru. Chlad a trýzeň vyvěrající přímo z mého centra, neuhasitelná, jako stále přítomná žíravina. Srdce mi bušilo pomalu, krev se sotva pohupovala v žilách. Vypadal jsem jako stížený hibernací,

jako obojživelník za zimního spánku. Sedával jsem v křesle u krbu a necítil jsem hřejivé teplo praskajícího ohně. Nedosáhl mého těla, neprostoupil do zkřehlých kostí.

Když uběhl měsíc od pádu Temného pána a já věděl, že je má další přítomnost na Malfoyovském sídle nechtěná – zejména kvůli tomu, jak jsem působil na lidi – věděl jsem, že musím pryč.

Kouzelnická společnost byla zajištěná, začínala se pomalu znovu probírat k životu a vzkvétat. A rodina Malfoyových si zasloužila svůj díl slávy. Protože chtělo hodně odvahy nakonec se vzepřít. Udělat ten nepřekonatelný krok do prázdnoty, do propasti a prostě začít věřit sám sobě. Věděl jsem to. Zažil jsem to na vlastní kůži. A nemohl jsem dopustit, abych je stáhl ke dnu, když konečně znovu začali stoupat vzhůru.

Lucius na mě naléhal, Draco měl v očích výraz, jaký jsem u něj ještě nikdy předtím neviděl, ale přesto jsem prostě musel jít, třebaže jsem nevěděl kam.

Trvalo rok, než jsem přišel na to, že jen tak přežívat nemá smysl, že musím mít nějaký cíl. A pak přešel další, než jsem zjistil, co vlastně hledám... Nevzdával jsem se, prohledal jsem potají téměř všechny kouty Velké Británie, než jsem našel stopu. Tedy vlastně dvě stopy, které nějakou zvláštní shodou osudu vedly obě na stejné místo.

Warrington byl mým cílem. Doufal jsem, že i spásou...

Kapitola 7 – Důsledky

„Pro-fesore...“ vykoktal Harry překvapeně. „Co... co se vám stalo?“

Snape se nadechl, uhnul očima a zcela si sejmul kapuci. Teď už nebyla potřeba. „Víte přece, co jsme udělali za války, Lucius Malfoy a já. Všechny ty články v novinách a výpovědi vás nemohly minout...“

Harry zamrkal. „Ne, jistěže ne. Ale přesto... Tohle vám udělal Voldemort? Na oplátku? Kdy?!“

Snape zavrtěl hlavou. Kdysi černé prameny se i v tom slabém světle zatřpytily. „Udělal... udělal jsem to dobrovolně.“ Polkl. Pak zariskoval pohled do tváře mladšího muže. Ten pobledl a ošil se. Snape oči sklopil. Věděl, jaký má na lidi vliv, na všechny. Věděl to až moc dobře. Nedotkli by se ho ani pohrabáčem, natož aby... Zavřel oči. „Věděl jsem o vitéálech, o zdroji síly Temného pána a bylo mi jasné, že ho není možné zabít. Ne, dokud nepřijde o všechny kousky své duše. A přesto jsme ho museli oslabit, ochromit zevnitř. Jenže aby to všechno fungovalo a my přežili jeho následný útok, tak jsme... tak jsem musel proti němu použít jeho vlastní zbraně...“

Harry zalupal po dechu, ale nespouštěl z něj oči. Divný pocit ho neupouštěl a on si začal uvědomovat, proč je mu tak povědomý, zatraceně povědomý. Žil s ním celý svůj život, od té doby, co na něj Voldemort v Godrikově Dole seslal svou dobře mířenou *Avadu*. Harry měl v sobě kousek duše toho zločince, a aniž by si to uvědomoval, cítil ji. A teď, když si poskládal všechny střípky skládky dohromady, došlo mu, co znamenal výraz – *použít proti němu jeho vlastní zbraně*. A v souvislosti s tou květinou, s mantuským ocúnem...

„Rozštěpil jste svou duši!“ zvolal ohromeně, oči upřené na jeho tvář.

Snape nehnul ani brvou. Pak zvedl hlavu, rukou si zastrčil pramen vlasů za ucho a provrtal ho pohledem. „Ano a... ne.“

„Cože?!“ Tohle bylo už trochu moc. Harryho mozek musel asi trpět nedostatkem kyslíku, protože prostě nestíhal.

Snape si povzdechl. „Nikoho jsem kvůli tomu nezabil, pane Pottere, a má duše tady stále je, jen... není tak úplně soudržná...“

Harry otevřel pusku dokořán a pak ji zase naprázdno zavřel. Ticho se mezi nimi prohlubovalo, dokud Harry konečně nepromluvil. „Co potřebujete ode mne?“

A teď bylo na Snapeovi, aby překvapeně pozvedl obočí. Zřejmě toho chlapce podceňoval celý svůj život...

ooOoo

Hledal jsem mantuský ocún celé věky. Alespoň mně to tak připadalo. Křížoval jsem bývalá místa, na kterých rostl, ale nebyl jsem úspěšný. Jak bych také mohl, když jsou jeho listy vidět jen zjara a květy zase na podzim. A celý ten čas mezitím? Byl jsem zahrabaný v knihách, které jsem na svých toulkách našel, a všechny poznatky a informace jsem nasával do svého vědomí jako houba po dešti.

Nebylo to příjemné putování. S posteskem jsem vzpomínal na dobu, kdy jsem mohl plně využívat svou magii, svou moc, svou milovanou hůlku. Magie mým tělem proučila jen omezeně a byla... změněná, nevyzpytatelná, jiná... Těžko jsem s ní navazoval kontakt pro obyčejná kouzla, natož pro ta složitá. Nedivil jsem se. Člověk s rozpolcenou osobností také není jednotný, jedna polovina neví, co dělá ta druhá. Co má pak dělat člověk, jehož duše je na kusy, bez možnosti spojit se?

Náhoda tomu chtěla, že jsem se dostal do oxfordské knihovny. Hledal jsem tam celé týdny v botanické sekci, nenarazím-li zmínku o zvláštních rostlinách či jevech. Ale nic jsem neobjevil. Měl jsem sto chutí praštit s tím a opustit to proradné město, když jsem vyslechl rozhovor několika hlučných studentů o kus dál. Byli to zřejmě druháci – dost mladí, ale už dostatečně zkušení, aby se mohli chvástat před těmi mladšími. Jeden druhého se snažil trumfnout v tom, co kdy viděl nejzvláštnějšího. V závěru už padala taková slova jako lochnesská příšera a zemní trpaslíci, o čemž jsem dávno věděl, třebaže jsem je nikdy na vlastní oči

nespatřil. No a pak promluvil ten nejvyšší z nich a vyhrkl tu pecku. „A viděli jste už někdy světélkující kytku?“ a já málem spadl ze židle. Ostatní se začali smát jako o život. Že prý se zase moc díval na televizi a zaměnil si pověry starých bab s výzkumem amerických borců, které už omrzelo zkoušet vyvíjet ty obyčejné rostliny – jako třeba rychleji plodící a odolné vůči škůdcům – a zaměřili se na hlouposti. Ale on jen vrtěl hlavou a tvrdil, že babička na severu jich měla jeden čas celou zahradu, než se jejich počet začal snižovat, takže on jich v dětství už zahlédl jen pár.

Nemohl jsem věřit svým uším. Ten chlapec se jmenoval Kelvin Klein a jeho babička bydlela poblíž warringtonského nábřeží. Tolik jsem dokázal zjistit na studijním oddělení.

A to byl srpen, podzim na krku, a mně zbývalo dostat se přes čtvrt země a vypátrat květinu, o které se celá staletí tvrdilo, že již neroste.

Doufal jsem, že mě štěstí neopustí. Alespoň jednou ve svém životě bych si ho konečně zasloužil.

Kapitola 8

Harry otevřel dveře svého bytu a nechal Snapea vstoupit. Celou cestu od přístaviště šli mlčky. Harrymu to tak vyhovovalo. Potřeboval si trochu utřídit myšlenky a ani Snape nevypadal, že by měl náladu na řeči o počasí či o tom, jak se celou tu dobu měl. Jenže on by něco takového neuvítal snad nikdy, co ho Harry znal, takže těžko říct...

Sotvaže vstoupili, přezuli se, svlékli ze sebe ty nejsvrchnější vrstvy, Harry Snapea zavedl do kuchyně, aby jim oběma udělal něco k snědku a na zahřátí.

Křivonožka vykoukl z ložnice, že se půjde přivítat se svým pánem a zkusí na něm vyloudit něco lepší než starou paštiku, a už se chystal, že se protáhne po celém tom únavném a vyčerpávajícím spánku, když náhle zpozoroval pánova společníka. Zarazil se, celý se naježil a našponoval, jako by byl připraven se bránit, vycenil zuby a začal prskat. Harry se otočil a vyjeveně na něj hleděl. Jeho chování mu prostě nešlo na rozum. Křivonožka nikdy neprojevil strach, ani tváří v tvář Remusovi nebo Siriusovi, ze kterých musel jejich vlčí a psí stránku cítit na sto honů. *Tak co se...*

„To já, pane Pottere...“ promluvil Snape, který to celé sledoval od kuchyňského stolu. „Netušil jsem, že máte kočku. Byl bych vás upozornil.“

Harry se na něj obrátil. „Je Hermiony. Nechala mi ji v opatrovnictví, když se vydali do Austrálie,“ vysvětlil roztržitě. „Proč na vás tak reaguje?“

„Kočky dokážou vidět zvláštní věci. Nikdy jste nebyl svědkem toho, jak reagují na bradavické duchy? Prostě je akceptují jako živé bytosti, protože pro ně takoví

jsou. Živí, jen jiným způsobem. Kdežto já jsem něco napůl. Ani lidská bytost, ani duch. Myslím, že by se v přítomnosti nemrtvých chovaly stejně...”

Harry se zamračil. Křivonožka kvapně vycouval a někam se ztratil. Harry by se vsadil, že ho po dobu Snapeova pobytu zde už neuvidí. Doufal jen, že ten kocour mezitím někde nepojde hlady...

Uvařil špagety a naservíroval je Snapeovi s rajčatovou omáčkou. A až posléze si uvědomil, že se muže ani nezeptal, jestli něco takového vůbec jí. Těstoviny na bradavických stolech moc často nevidali. Ale muž ani nemrknul a ochotně se pustil do jídla, třebaže uvážlivě a zvolna. Každé sousto jako by stokrát rozžvýkal.

Když dojedli a Harry uvařil čaj, přesunuli se s hrnečky v rukou do křesel v obývací části bytu.

Harry si chvíli pohrával se lžičkou a pak se konečně zeptal: „Našel jste ho, ten ocún včera v noci, že ano?”

Snape pozvedl obočí. „Zjistil jste si, co to bylo?”

Mladší muž se ušklíbl a ukázal do rohu na druhou část své sbírky knih. „Nejsem tak neschopný, jak jste si vždy myslel...”

„Ne...” souhlasil Snape zamyšleně, „to asi nejste.”

„Kolik, uhm... kolik je těch rostlin třeba? A na co? Je to lektvar nebo nějaké zaříkávání? Tak daleko jsem se nedostal...” dodal skoro omluvně.

Snape se pousmál. „Trvalo mi roky, než jsem to zjistil. Neočekávám, že byste k takové informaci přišel přes noc, pane Pottere.” Díval se na něj a jeho hlas postrádal ten obvyklý sarkastický tón.

„Takže?” pobídl ho Harry.

„První jsem našel na břehu Mersey, dole po proudu, na samém kraji města. Tu druhou včera na Juliánském náměstí. Všechny zdroje, a ubezpečuji vás, že jich nebylo mnoho, tvrdily, že by dvě měly stačit, ale...”

Harry se zamračil. „Ale?”

„Víte přece, jak funguje magie, pane Pottere. Všechno jde v kruzích a ve trojicích. Magie udělá ústupek jen tam, kde vidí ryzí záměr, čistotu... myšlenek, tak říkáje, nebo sílu magie. A to u mě najít nemůže...”

„Jak to myslíte?”

Snape složil ruce do stříšky, podíval se na něj zpříma. „Pane Pottere, nehledal jsem jen tu květinu, třebaže je pro celý obřad nesmírně důležitá, hledal jsem ještě druhou podstatnou veličinu. Hledal jsem vás...”

„Och?” vydechl Harry šokovaně a zmateně zároveň.

„Ano. Och...“ odpověděl Snape a sklonil svůj pohled k sepjatým rukám. Teď když postrádaly ochranu rukavic, vypadaly mrtvolně bledé. „Vím, že je toho na vás příliš. Už je pozdě, asi bych měl prostě...“ prohlásil do napjatého ticha, které následovalo, a začal se zvedat. Ale Harry vyskočil na nohy, položil mu ruku na rameno a zavrtěl hlavou.

„Půjdeme spát, musíme si odpočinout. Oba. Pokud ovšem není kam spěchat...“

Snape na něj hleděl s očima dokořán, než zachrčel: „Svátek všech svatých.“

Harry přikývl na srozuměnou, přinutil ho vstát a odvedl ho do ložnice. Mohl pro něj vykouzlit jinou postel, nebo se sám odebrat na pohovku, ale ten večer měl prostě pocit, že musí pro toho muže, který ztratil téměř všechno včetně své lidskosti, něco udělat, třebaže to znamenalo jen blízkost jiného člověka.

Snape na něj vytřeštěně zíral, namítal, že v jeho společnosti nikdo neusne, že bude prožívat noční můry, jaké neměl celé roky... ale Harry byl neoblomný. A tak se těsně před půlnocí ocitli každý na své straně široké postele, hledící do očí toho druhého, na jednu stranu napjatí a nervózní jako nikdy v životě, a na straně druhé smíření s tím, že ať už další dny přinesou cokoliv, oni se nevzdají. Ne nadarmo se jeden z nich jmenoval Harry Potter a ten druhý Severus Snape...

ooOoo

Kdyby Abus ještě žil, nebo kdybych s ním teď mohl mluvit, jistě by řekl něco v tom smyslu jako: „Celou dobu ses mýlil, chlapče můj, hluboko v srdci jsi to sám věděl, ale teprve teď jsi na to přišel, a já jsem na tebe opravdu hrdý.“ Jistě by okolo toho byla ještě spousta řečí a nabídek citronových nesmyslů, co kazí zuby a otupují rozum, ale v zásadě by tohle byla hlavní myšlenka celého setkání. Tedy kdyby takové někdy proběhlo. Protože já se do Bradavic asi už nikdy nevrátím. V tomto stavu bych nemohl a jinak? Nevím, jestli bych toho byl vůbec schopen.

Neviděl jsem nikoho z nich celé roky. Jistě, slýchal jsem o rázné ředitelce a jejích úspěších a úspěších jejích studentů. Dokud jsem zůstával kouzelnickému světu nablízku, nedalo se to přehlédnout, ani ignorovat. Ale vrátit se a čelit všem těm bolestným vzpomínkám a obviňujícím očím? Věděl jsem, že bylo mé jméno v nepřítomnosti očištěno, navenek ano, ale zevnitř? Na to jsem si musel teprve počkat a pracovat na tom, usilovně a vytrvale. A na to jsem se ještě necítil.

Do Warringtonu jsem se dostal z kraje září. A pak jsem se potuloval kolem. Rozhodil jsem sítě mezi místními bezdomovci, kteří byli vždy ušima a očima každého města, a kteří se za pár drobných na nic nevyptávali. Takže jsem brzy věděl, že jsem na správné stopě nejen mantuskému ocúnu, ale i Potterovi.

Ten chlapec mě opravdu překvapil. Celou jeho školní docházku jsem se domníval, že se nemůže dočkat, až se stane ještě slavnějším, než už byl, a přitom jsem přehlédl tu důležitou maličkost, která dělala Harryho Pottera Harry Potterem.

Nebyla to domýšlivost, ani arogance či plané hrdinství, které ho celé roky hnaly vpřed. Ten chlapec byl nepopsaný a bělejší než list papíru, když přišel do školy, s otevřeným srdcem a myslí. Neviděl jsem to. Nikdy jsem si to nepřiznal. Možná až tehdy úplně v závěru, možná až po tom, co jsem mu odmítl dávat lekce nitrobrany navíc a on přišel o svého kmotra, jsem konečně malinko prohlédl. Ale v té době byla válka už v plném proudu, já měl v područí celou školu a starosti, které by odrovnaly nejednoho člověka.

Možná proto jsem byl vážně vděčný, že se nezalekl, když mě dnes uviděl. Ne, v těch zvláštních, jedinečných očích nebyl ani odpor, ani zášť. Viděl jsem jen zájem, obavy a starost. A strach z nepoznaného, ale ten by pohltil každého v jeho situaci.

Takže teď tu ležím, v hlavě mi znějí Albusova slova, která nikdy neproneseš, a hledím na mladého muže, který mi po jediném dnu dokázal dát víc, než jsem dostal od kohokoliv jiného za celé roky.

Přijetí...

Moje tělo možná nedokáže pocítit teplo, ale dnešního večera a dnešní noci, zatímco on bezstarostně spal naproti mně, jsem ho uvnitř cítil...

Kapitola 9 - Společnost

Když se Harry vzbudil, za okny byla ještě dávno tma. Nebyl zvyklý v noci spát; jeho práce mu to neumožňovala. Zamrkal a zaposlouchal se do ticha v místnosti, rušeného jen padáním drobných dešťových kapek na okenní parapet a oddechování druhého člověka.

Jak už to bylo dlouho, co s někým sdílel ložnici, natož postel? Skoro mohl použít slovo *dávno*... Asi tehdy, kdy se konečně dostal z přístěnku pod schody, který pro něj měli vyčleněný jeho jediní příbuzní, a nastoupil do školy. Nebelvírská ložnice byla jedním slovem... bujará. S Ronem se brzy spřátelil, i s Deanem a Seamusem. O Nevillovi mohl dlouhou dobu tvrdit, že byl asi nejplašší z nich všech, včetně Harryho samotného. Neměl to, chudák, lehké. Z jedné strany na něj doléhala pověst jeho rodičů a očekávání jeho babičky a ze strany druhé nad ním visel smutek a neschopnost se projevit sám o sobě. A přestože Harry navázal to nejužší přátelství s Ronem a posléze Hermionou, Neville mu byl blízký rovněž. Zejména v posledních letech školy.

A pak tu byla Gin, Ronova mladší sestra, která se stala jeho útěchou v těžkých dobách, kdy se konec války zdál v nedohlednu. Byla to právě ona, s kým prožil první z intimnějších chvil. Opatrné doteky, nesmělé polibky, ukradené ve chvílkách zdánlivého klidu. Harry by si býval přísahal, že ona bude jednou jeho... paní...

Jenže s Brumbálovou smrtí bylo rázem všechno jinak. Najednou už to nebylo jen o něm, jako v předchozích letech. Teď už to bylo o nich všech. Všichni byli v nebezpečí, celé rodiny, sourozenci, přátelé... A Harry věděl, prostě věděl, že k životu, který si na následující měsíce zvolil, nemůže odsoudit ještě i ty druhé. Byl by se do neznáma vydal sám, dokonce i bez Rona a Hermiony, tedy kdyby mu to ti dva dovolili, ale nakonec byl rád, že je má kolem sebe, protože bez nich... bez nich mohlo být dnes všechno jinak a přítomnost nemusela být tak pokojná, jakou se teď zdála. Harry si to ani nechtěl představovat, stačilo, že se mu občas podobné obrazy objevovaly ve snech a zdály se skutečnější, než by měly být.

Takže ne, Harry si málem ani nepamatoval, kdy naposledy trávil čas s někým po boku. A přesto tu teď ležel a člověk, který zvolna oddechoval naproti němu, nebyl nikdo jiný než Snape.

Harry se v duchu pousmál. Severus Snape – jeho princ dvojí krve. Osoba, ke které v šestém ročníku vzhlížel a která mu byla vzorem. Tedy, dokud nepřišel na to, kým doopravdy byla.

Ale bylo to tak důležité? Mohlo se za všemi těmi urážkami, křivdami, krutými slovy, kterými ho muž celé ty roky zahrnoval, skrývat něco víc?

Brumbál Snapea vždy bránil. Říkával, že tomuto zvláštnímu muži stojí za to věřit. Že není všechno tak, jak se zdá... A měl pravdu, ten starý, pošetilý blázen. Svým ztřeštěným způsobem měl samozřejmě pravdu. Vždy záleželo na úhlu pohledu a na tom, jak otevřeně se člověk ke všemu stavěl. A také na tom, kolik měl k dispozici informací. A ty Harrymu prostě dříve chyběly. A když už se k němu dostaly, vypadalo to, že je pozdě. Závěrečná bitva byla na spadnutí, figurky rozestavené na šachovnici běžely svému osudu vstříc. Nezbyval čas na nic. Ani na to, aby si v hlavě všechno utřídil.

V den, kdy se Harry s tím mužem setkal na bitevním poli, věděl jen jedno – Bradavice by Severuse Snapea nikdy nepřijaly, nikdy by ho neprohlásily za svého ředitele, Albus Brumbál by ho nikdy nepovažoval za svého přítele, kdyby nebyl na jejich straně.

Až po čase, když se všechno uklidnilo a on měl konečně čas sám na sebe, začal nad vším přemýšlet, dávat si dohromady střípky informací, vzpomínek, které získal. Jenže to už po muži nebylo ani stopy a on sám právě zvažoval, co se svou životní dráhou podnikne.

A pak se prostě k tomu starému životu otočil zády a vykročil pravou nohou vstříc něčemu novému. Konečně mohl rozhodovat sám za sebe a ne čekat, až to někdo jiný učiní za něj.

O to větší překvapení pro něj bylo, když se se Snapem po všech těch letech setkal. A ještě za tak bizarních okolností.

Povzdechl si, vstal z lůžka a po špičkách se odebral do vedlejší místnosti. Pokud měl totiž Snape pravdu a Harry mu opravdu dokáže pomoci, pak mají v následujícím týdnu co dělat.

ooOoo

Vzbudil jsem se, když svítalo. Potterův byt byl, když nic jiného, tak opravdu prosluněný. A vypadalo to, že tomu tak bude celý den. Víтанá změna po všech těch nocích a dnech strávených v polorozpadlých chatrčích, stokách, či pochybných, zavšivených noclehárnách.

Aniž bych otevřel oči, věděl jsem, že je Potter pryč. Zřejmě ne daleko, ale jistě ne v této místnosti. Něco takového vycítíte zcela instinktivně a já to dokázal už za svého zcela živého stavu, natož teď. Jako by mi má duše chtěla ztrátu jiných schopností kompenzovat alespoň tímto. Anebo jsem se stal napůl zvířetem, napůl netvorem... přízrakem, odkázaným na potupné položití.

Když jsem se oblékl a upravil, jak se jen dalo, vstoupil Potter, jako by očekával, že budu ještě spát. Našel mě sedět na kraji postele, Merlin jen ví, co si o mně myslel... ale pak prostě zavrtěl hlavou, usmál se a pozval mě na snídani.

Sledoval jsem ho pronikavým pohledem a hodnotil každé jeho gesto, hledaje známky po tom, že si to všechno během noci rozmyslel, že mě... odmítne. Co jiného jsem mohl očekávat? Místo toho jsem se ale setkal s nenuceností. Jako by Potterovou druhou přirozeností bylo připravovat snídani a zdvořile konverzovat s člověkem, který se mu zjevil bezmála na prahu a chtěl po něm věci, o kterých předtím ani neslyšel.

Asi bych si na to měl zvyknout. Nebelvíři prostě byli takoví. Pokud tedy neměli povahu jako Sirius Black. Ale tam zafungovala spíše vzájemná nevraživost kolejni příslušnosti s bezbřehou touhou odlišit se od vlastní temnotou prorostlé rodiny, řekl bych.

Harry Potter byl v tomto jiný... Třebaže pocházel z kouzelnické rodiny, vyrostl u mudlů a předsudky čistokrevným vlastní prostě neznal a nechápal je. Když se v jedenácti ocitl v Bradavicích, bylo to, jako by se zčista jasně zjevil v jiné zemi, na jiném kontinentu, o kterém do té doby sotva tak četl v knize pohádek.

Se mnou to bylo jiné. Přesně jsem věděl, co byla kouzla zač, i kdo byli kouzelníci a jak se odlišovali. A přesto si nemyslím, že jsem to měl jednodušší. Možná naopak. Moje povaha mě prostě předurčovala k tomu, co se stalo později. Zamklý chlapec, bez přátel, prahnoucí po vědomostech byl v přímém rozporu s oslnivým, oblíbeným a lajdáckým Potterem a bandou, kterou se obklopoval. A možná, že ani on to neměl jednoduché. To nemohu posoudit. Nikdy jsem se k němu nepřiblížil natolik, abych mohl nahlédnout za zlatou masku, kterou ukazoval světu. Stejně jako já tu svou. Hráli jsme prostě představení a uvnitř, uvnitř zřejmě nebyl šťastný ani jeden z nás.

Ale na tom všem teď už nezáleželo. Jediné, co by důležité, bylo, co bude dál... Na to jsem chtěl znát odpověď, a jak se zdálo, mladý Potter rovněž.

Kapitola 10 - Oběť

Zbývaly tři dny do konce měsíce a Harry a Severus už téměř přesně věděli, co je třeba udělat. Ještě štěstí, že byl ve městě klid a Harry se tak nemusel starat o své obchody, nezbýval by mu na ně totiž čas.

Většinu času strávili tak, že Snape hovořil a Harry mu naslouchal. Schoulený v křesle s hlavu podepřenou vstřebával informace, které muž nashromáždil za všechny ty roky.

Čím více se dozvídal, tím podivnější mu přišlo, že se ohledně Snapea necítil nesvůj. Jedině Křivonožka projevoval neklid pokaždé, když se s ním střetl, ale zvíře jako by si rovněž začalo zvykat na novou osobu v bytě, a protože bylo nuceno ji akceptovat, tak se tak i stalo.

„Myslím, že za to může viteál Temného pána, pane Pottere,“ odpověděl Snape, když se ho na to Harry zeptal. „Zřejmě jste se na něco takového prostě... adaptoval. A proto vám nepůsobím problémy. Jinak si to neumím vysvětlit...“

Harry se zamračil. „Byl jste pro ostatní opravdu tak... nepřijatelný?“

Snape se odvrátil, jednou rukou poklepal na opěradlo křesla. „Musíte chápat, že jsem to po odchodu z Manoru... nezkoušel. Malfoyovi jsou silní kouzelníci a stačilo několik dnů, aby jim...“ Pak vzhlédl, černé oči zachmuřené. „Nešlo jen o tu vnitřní nervozitu. Šlo to dál. Tělo se neustálým napětím vyčerpává. Objevují se další symptomy, jako je bolest hlavy, únava, třas... Narcissa byla z nich tří nejzranitelnější.“

Mladší muž kývnul, postavil se, přešel k oknu. Chvíli z něj hleděl ven na ulici a pak se obrátil znovu do místnosti. „Pak je zřejmě dobře, že jsem imunní. Alespoň k něčemu byl Voldemort dobrý.“

Severus prudce otočil hlavu. „Pane Pottere, pletete si pojmy. Temný pán v žádném případě nebyl...“

Ale Harry zavrtěl hlavou, pokrčil rameny a zarazil ho. „To už není podstatné. Důležité je, že jste to udělal, abyste mi ho pomohl zastavit. Je jen spravedlivé, že teď mohu udělat něco já na oplátku pro vás.“

Snapeovi stouplo obočí vzhůru, díval se do té odhodlané tváře, a pak oči sklonil dolů. „Ještě jsme nezjistili, jestli to vůbec půjde...“ pronesl tiše.

Harry přešel k jeho křeslu a natáhl ruku. „Tak to tedy vyzkoušíme,“ vybídl ho jasným hlasem.

Snape na jeho dlaň hleděl jako by byla z jiného světa, u vytržení, mladíkovy prsty natažené ve vyzývavém gestu.

Harry se sklonil a bez dlouhých řečí ho přinutil vstát, Snapeovy ruce pevně ve svých. Muž se pod tím dotekem zachvěl. Nikdo se ho nechtěl dotknout už v mládí, natož když vypadal jako... mrtvola. Proto ty rukavice a kapuce. Raději nedávat záminku k tomu, aby se komukoliv znelíbil dřív, než to bude naprosto nezbytné. Jenže teď tady stál, v pokoji Harryho Pottera a ten chlapec ho držel, jako by nepřipouštěl námitek. Prostě jen... tak.

„Co to děláte?“ zachrčel do ticha, obočí stažené do chmurné čárky.

Harry udělal další krok k němu. „Není to zřejmé?“ zeptal se a muž odmítavě zavrtěl hlavou.

Mladší kouzelník si povzdechl. „První částí je lektvar, nebo spíše odvar z jednoho ocúnu, užívaný během noci. K tomu se chystáme dnes. Ten donutí obě poloviny duše, aby se očistily. Druhou fází je pak pobyt v přítomnosti druhé rostliny a zároveň osoby odhodlané pomoci je spojit dohromady. Ten květ pak přitáhne obě duše k sobě, až budou připravené na spojení. A ta třetí fáze spočívá v síle odhodlání a náklonnosti člověka, který to dovede do konce.“

Muž na něj strnule zíral. „Jistě, jde o vaši magii. Sám jsem to všechno zkoumal...“ prohlásil a pak se zarazil, kvůli tomu, jak na něj mladší muž hleděl. „Co?“

„Tohle není o magii,“ zašeptal Harry a uvolnil jednu jeho ruku, jen aby tu svou mohl pozvednout a dotknout se jeho měsíčné tváře. „Tohle není o magii...“ zopakoval sotva slyšitelně, a pak bříšky prstů přešel po jeho čelisti.

Severus šokovaně vydechl a vytřeštil na něj oči. Zelené panenky byly tak blízko, že rozeznal jednotlivé řasy na jeho víčkách, jemné prsty hladily jeho kůži, mohl cítit vůni, kterou Potter vyzařoval, stačilo se uvolnit a poddat se tomu pocitu, stačilo...

„Ne!“ zachrčel, uskočil dozadu a málem se přerazil o křeslo, na kterém předtím seděl. Lapený v zachmuřeném pohledu mladých očí, dál couval ke stěně a v obranném gestu před sebou mával rukama. „To nejde. Nic takového!“

Harry si povzdechl, ruka visící ve vzduchu klesla k jeho boku. „Severusi...“

„Ne! Všude se zmiňovali jen o magii, o ničem jiném. Když počkám rok, najdu další mantuský ocún a...“

„A bude to k ničemu!“ zahřměl Potter.

Severus otevřel pusku, zamrkal. Nikdy během té doby ho neslyšel zvýšit hlas. „Cože?“

„Bude to k ničemu, protože ty první dva už budou dávno v háji! Nemůžeme je držet v čerstvém stavu celý další rok, to je nemožné! A kromě toho je to zbytečné!“ chrлил na něj Harry. Pak si prohrábl černé vlasy. „Tak proč jsi za mnou přišel? Proč jsi mě vyhledal? Jen tak? Pro zábavu? Abych mohl vidět, jak trpíš? Abych tě politoval? Nebo proto, že jsi věděl, že ti pomůžu, ať to stojí, co to stojí, protože ty bys pro mě učinil to stejné? Řekni, Severusi, z jakého důvodu to bylo?!“

Snape na něj hleděl nechopen slova. Pak se prudce otočil a zašeptal: „Nestojím za to...“

Čekal všechno, jen ne hořký smích, který přišel. „Zatraceně, ty jsi paličatý jako mezek!“ ozvalo se mu za zády a on se nevěřícně obrátil. „Myslíš, že se zaleknu tělesného kontaktu? Nemělo by to být u kouzelníků snad naopak? Není pro ně jejich magie posvátná? Není to snad tak, že ji propůjčí nebo propletou jen s tím člověkem, který je jim nejbližší, třeba při svatebním obřadu? Vždy mi bylo vštěpováno, že ano. Ale o tohle ti nešlo. Pomocnou magii klidně dokážeš přijmout. Ale dotek, prostý lidský kontakt už ne? Já ti prostě nerozumím, Severusi...“

Snape stočil pohled stranou. Knihovna se na krátkou chvíli stala středobodem jeho vesmíru, v hlavě vířilo jako za vánice. A pak se nadechl a pohledem se k tomu muži vrátil. „Tehdy jsem si to neuvědomil, ale když jsem se stal Smrtijedem, dobrovolně jsem odevzdal část své magie Temnému pánovi. Vysával nás jako pijavice, když se mu zachtělo nebo když potřeboval. Možná proto se mi ta představa dnes nezdá tak... nezvyklá. Kdežto to, o čem mluvíš... Pocházíš z mudlovského prostředí, měl bys vědět, že *prostý kontakt*, jak tomu tak říkáš, je pro lidi tím nejdůvěrnějším, co mohou jeden druhému dát. Spolu s náklonností a láskou, důvěrou. Něco takového je mi... cizí.“

„I přesto, že to sám nabízím?“

Snape polkl. „I přesto...“

Harry si povzdechl, usadil se do křesla a zamyšleně zíral na své nohy. Pak vzhlédl. „Protože nám stejně nic jiného nezbývá, tak prostě uděláme, co máme v plánu. Začneme dnes v noci a skončíme na Halloween. Magická síla toho dne nám třeba pomůže...“ prohlásil smířeně.

Snape kývl a oddechl si. Síla tohohle nebelvíra sídlila vždy v předem neplánovaných akcích, a třeba to vyjde i tentokrát...

ooOoo

Když jsem toho večera vypil svou dávku odvaru a připravoval se na to, co mělo následovat, ten chlácholivý dotek na rameni, než Potter odešel, jsem uvítal. Ale na to, co jsem měl prožít teď, jsem potřeboval samotu. Když se vaše tělo zbavuje toxinů, také se necítíte dobře. Všechny ty odpadní látky musí pryč, a vy

trávíte dlouhá období na toaletě, potíte se nebo se vysvlékáte z kůže. Jenže když se to děje s duší... musíte znovu podstoupit to, co už jste jednou prožili. Nejde zavřít oči, nejde odvrátit tvář, ruce pevně přitisknout na uši, abyste nic, prostě nic neslyšeli. To nelze. Vzpomínky, pocity, bolesti a úzkosti se vám odvíjejí před očima, prolínají se vaším vědomím, s vaším nitrem.

A pak jsou tu slzy. Očistné slzy, které vám přinesou mír, třebaže se celé vaše tělo chvěje, zmítané emocemi. V těch kapkách slané vody je vykoupení. Drazé zaplacené. A přesto ho tam najdete. Objeví se jako odraz na vodní hladině. A vy jste najednou čistí. Můžete jít dál...

Když jsem ráno procitl do nového dne s tím, že mi Potter navlhčeným kouskem látky otíral mokré tváře, už jsem se mu nebránil. Možná měl ten chlapec nakonec přece jen pravdu.

Kapitola 11 - Bolest

Celý den pak odpočívali. Severus vyčerpaný všemi těmi vzpomínkami - na své dětství, na rodinu, na studia, příkoří a hádky, na okamžiky první i druhé války, na smrti a mučení... Harry pak znavený tím, jak celou noc pochodoval po kuchyni a špicoval uši, aby přispěchal na pomoc, kdyby bylo třeba, třebaže věděl, že nic takového udělat nesmí. Jeho úloha ještě nenadešla.

A tak svorně dřímali, občas jen tak posedávali opřeni v křeslech a užívali chvíle klidu, než nastane další večer. Harry si vždycky říkával, že noci jsou prostě magičtější. Možná tím tajemnem, přítímím a hvězdami. Anebo to bylo těmi západy a východy slunce, paprsky, které se prodíraly skrz ranní mlhu. V noci bylo město tiché, bylo slyšet houkání sov či šustění netopýřích křídel, šumění vody v řece... Harry měl noci rád a rád je vyměnil za dny plné shonu a lidí a městského ruchu. Proto ho ani tolik nepřekvapilo, že se knihy zmiňovaly o tom, že se všechny fáze spojení duší mají odvíjet v noci.

Nedokázal si ani představit, co všechno musel Snape za svůj život prožít, čím vším si projít. A to měl, jako jeden z mála, poměrně slušnou představu o tom, jaké nástrahy vám život může přichystat. Musel ho za to obdivovat. Tolikrát byl odmítnut, tolikrát zlomen, sražen na kolena... Harry měl své přátele vždy okolo sebe, a přesto si občas připadal, že je na všechno sám. Ale nemít žádné, být vyvrhelem, na okraji společnosti, třebaže jsou vaše úmysly dobré... No, ne vždy, samozřejmě. Žádný člověk není světec a každý za svůj život udělal tolik chyb, že by je na prstech obou rukou nespočítal, ale přesto... Byl Snape opravdu jediný, který to neviděl?

Harry polkl, odkašlal si, soumrak se neúprosně blížil. „Dovolíš mi... abych tě držel?“ zeptal se opatrně, zelené oči upřené na postavu zamyšleně hledící před sebe.

Snape vzhlédl, výraz podbarvený rezignací a únavou. A přesto se pokusil o poslední vzdor. „Nebude to příjemné. Ani na pohled. Mohl bych ti ublížit...“

Harry prkenně kývl. „Já vím. Zažil jsem bolest. Ne takovou a ne tolikrát jako ty, ale zažil...“

Snape s povzdechem přitakal.

„Nemusíš na to být sám. Ani nesmíš... Všechny ty knihy přece jasně tvrdily, že je blízkost nutná,“ zdůvodňoval Harry.

„Jistě,“ odvětil Snape, stíny v jeho tváři se prohlubovaly, za okny se šelo.

„Dobře,“ prohlásil Harry rozhodně a vstal. „Jdeme na to.“

ooOoo

Lapen v agónii. O nic více, o nic méně.

Takhle se asi museli cítit vězni, když byli napínáni na skřípec. Šlachy jim praskaly, končetiny byly vykloubovány v nepřírozených úhlech, páteřní obratle rozvolňovány od sebe. A přitom nemohli nic. Nic než snažit se ukrást si pro sebe každý doušek vzduchu, každý tep srdce, aby vydrželi ještě o vteřinu déle, ještě aspoň o kousek. Anebo se poddali blaženému nevědomí, protože jejich mysl už ten nápor prostě nevydržela.

Cítil jsem podobnou bolest, třebaže nebyly poloviny mé duše oddělovány, ale naopak se přibližovaly k sobě, aby se připravily na poslední fázi - konečné spojení.

Držen pevným pažemi, pod sebou pravidelně se zdvihající hruď, jsem prostě jen svíral ruce do pěstí, nehty zatínal do masa, oční víčka tiskl k sobě, tvář zkřivenou bolestí. Jestli jsem si myslel, že jsem všechny slzy prolil již včera, šeredně jsem se mýlil. Rozdělit duši bylo směšně jednoduché v porovnání se stmelováním. Třeba proto o tom nebyly dochovány téměř žádné záznamy, třeba proto, že tak málo lidem se něco podobného podařilo. Možná neměli tu výdrž, možná odvahu, možná víru... a možná neměli někoho, kdo by jim ji dodal.

Neviděl jsem ztrápené oči, ani přes zatnutá víčka, ani ve své mysli. Přes hradbu bolesti nepronikla žádná myšlenka, a přesto to tam někde bylo – ten pocit, že nejsem sám, že jsem poprvé ve svém životě někým ochraňován, dokud nepřijde... ráno.

Kapitola 12 – Opět celý

Poslední minuty do rozbřesku byly jedny z nejhorších, jaké kdy Harry zažil. Odpočítával vteřiny a modlil se za zázrak, aby to už konečně skončilo.

Muž, kterého držel, byl dávno v komatu, a přesto sebou jeho paže škubaly, z úst mu unikaly bolestné steny a Harry věděl, že pod vší tou mlhou v jeho mysli jeho tělo prostě stále trpí. A pak že je bezvědomí vykoupením. *Pche!* Doktoři i léčitelé si mohou tvrdit, co chtějí, ale Harry by tomu nevěřil.

S hlavou skloněnou do jeho prostríbřených vlasů blahořečil prvním paprskům ranního slunce, protože od té chvíle se mužovo tělo konečně začalo uvolňovat ze své křečovitě ztuhlosti, trhané dýchání se prohlubovalo. Skoro to vypadalo, jakoby doopravdy přecházel do spánku.

Harry vydechl, opatrně pozměnil jejich polohu, a s rukama stále pevně obtočenýma kolem toho pohublého hrudníku odplul do říše snů.

Vzbudily ho zvony nedalekého kostelíka ohlašující začátek nedělní mše. Jednou rukou si protřel oči a druhou uvolnil zpod Snapeova těla. Muž ležel bez hnutí, jako by ho to neovlivnilo. Harry ho zkontroloval, a když to vypadalo, že je kromě vyčerpání v pořádku, po špičkách se vypravil do kuchyně.

Vrátil se asi za půl hodiny s kuřecím vývarem a kouřícím šálkem čaje. Sám do sebe už předtím něco naházel, ale teď byl na řadě Severus.

Odložil tác na noční stolek a jemně ho začal budit. Muž syknul a pak překvapeně otevřel oči.

„Už je ráno,“ pronesl tiše Harry. „Jak se cítíš?“

Snape zamrkal a Harry mu pomohl do sedu, opřít se o čelo postele. „Nevalně...“

Mladší muž se uchechtl a přisunul mu tác do klína. Snape uchopil lžici do ruky, ale svaly paže se mu třásly natolik, že ji zase sklonil a strnule zíral na šrámy, které si způsobil. Harry přešel na druhou stranu postele a vytáhl hůlku. Když všechny povrchové rány zhojil, uchopil ho za zápěstí a stabilizoval jej, aby se najedl. Neřekl ani slovo. Nebylo to třeba.

ooOoo

Odvedl mě do koupelny a pomohl mi se umýt. Ještě nikdy jsem nikomu nedovolil, aby pro mě něco takové udělal. Ani Poppy, když jsem byl na smrt nemocný, ani Albusovi, když jsem se vracel ze špatně dopadnuvších smrtijedských setkání. Své rány jsem si lízal sám a potají. Nikdo nesměl mou chvilkovou slabost vidět. Myslel jsem, že by má hrdost utrpěla, že bych se tím u té osoby nadobro znemožnil. Už jsem prostě takový. A přesto jsem přispěchal pokaždé, sice s odmlouváním a pohoršlivými poznámkami, když někdo jiný potřeboval pomoc.

Ale Potter se mi nevysmíval, neměl nejapné připomínky, ani nedělal obličej, ne... Jeho oči vypadaly ztraceně, vyhasle, až jsem se na chvíli obával, jestli jsem snad něco ze svého stavu nepřenesl i na něj.

Na otázku, jestli je v pořádku, nejprve zavrtěl hlavou, a pak přikývl, a pak se omluvně usmál a řekl, že je prostě unavený. Nebylo divu, po všech těch nocích...

Odbelhal jsem se zpět a znovu usnul, jako když mě do vody hodí. Mou mysl zaplavovaly podivné obrazy plné světél a tvarů, ale co to bylo, nebo proč jsem je viděl, to jsem nedokázal odhadnout.

Vzbudil mě až naléhavý šepot a hřejivá ruka, která mi pročesávala vlasy. Vzhlédl jsem a uviděl mihnout se v zelených očích nepokoj, který byl ihned zamaskovaný pousmáním. Takže buďto se Potter obával toho, co se dnes stane, anebo jsem se odmítal probrat. Obě varianty mě donutily k zamračení.

A pak Harry řekl: „Povede se to,“ a mé vrásky se ještě prohloubily. Muselo to na mě být znát, protože on si prostě povzdechl a zvedl mou ruku do výšky mých očí.

Ztěžka jsem polkl. Mělo mi to dojít hned... Nechápal jsem, že jsem si to prostě neuvědomil... Cítil jsem teplo namísto věčného chladu. Jen slabě, jako když rozděláváte oheň a on se ne a ne rozhořet naplno. Ale bylo to tam. Jiskřička naděje. Potter si to musel uvědomit. Nebo za to mohla lehká změna barvy mé kůže, která už nevypadala jako vytesaná z bílého mramoru. Začínal jsem být opět sám sebou.

Zvedl jsem hlavu a on se hryzal do rtu. Vypadal jako ptáčátko, které se nemůže rozhodnout, jestli má dovoleno jásat a ztropit halasný povyk nebo ne, aby neupoutalo pozornost dravce.

A tak jsem prostě kývl a udělal tu jedinou věc, která mě v tu chvíli napadla. Zvedl jsem ruku, uchopil ho za temeno hlavy a přiměl ho sklonit se ke mně dolů. Nemusel jsem ho pobízet dvakrát, Bohové, ne. Roztřeseně se nadechl a pak spojil naše rty v křehkém polibku. Jako vánek za letního parna, jako letmé pohlazení, bezděčný dotek pro milovanou bytost. Něco takového jsem si nezasloužil. Ne... Ale chtěl jsem to. V tom okamžiku prostě nebylo nic, po čem bych toužil víc.

Vnímal jsem, jak polyká vzlyk, slyšel, jak jeho srdce buší, a chtěl jsem to všechno. Sám mi to nabízel, slyšel jsem ho na vlastní uši, třebaže má mysl něco takového v tu chvíli odmítala. Ale teď, po tom všem, co jsem prožil, po tom, co jsem ani nedoufal si přát... jsem věděl, že to spolu se svou navrácenou duší prostě musím mít.

A tak jsem zavřel oči, zapomněl na všechno kolem, na své předsudky a vychování, a oddal se jedinému pocitu, který mě v tu chvíli ovládal.

Touze.

Chtěl jsem všechno. Okusit. Ochutnat. Rozdávat potěšení a dávat se. Nikdy jsem nic takového nepoznal. Pod tíhou okamžiku, pod váhou polibků a toužebných vzdechů jsem se mu přibližoval čím dál víc. Bylo to tak přirozené, magické, že

jsem si ani neuvědomil, kdy začala ta posvátná hodina duchů, kdy mě obklopila jeho mámivá magie a prostě mě zase spojila dohromady, stvořila celého člověka, jako by tomu tak bylo od počátku věků.

Zůstal jsem schoulený v jeho náručí, nebo možná on v mém, a prostě jsme jen vychutnávali sílu okamžiku, myslí zbavené všeho trápení, všeho zla, zaklesnutí jeden ve druhém, jako jedna bytost neodmyslitelně spjatá s druhou.

Kdysi mi někdo řekl, myslím, že to byla Lily, že zázraky se dějí, že stačí jen věřit. Tehdy jsem tomu nerozuměl. Kdyby ale stejnou větu někdo pronesl této noci, asi bych mu dal za pravdu...

Kapitola 13 – Nový život

Harry se probudil do nového rána s pocitem chladu po svém boku. Zamžoural do šera a zamračil se. Dobře si uvědomoval, co všechno se včera odehrálo a co se Severusem dokázali. Konečně byl volný a to zdaleka nebylo málo, ale teď byl muž pryč a Harry se začal obávat nejhoršího.

Kvapně vylezl z postele a hodil na sebe nějaké svršky. Jestli odešel a znovu se mu ztratil, jestli mu nedal ani sbohem a prostě se jen tak vypařil... Harry nevěděl, co by učinil... prostě nevěděl.

Celý zadýchaný otevřel dveře a prohnal se bytem jako vichřice. Už měl na jazyku mužovo jméno, když vtom se zarazil a zůstal stát na prahu dveří vedoucích do kuchyně.

Severus tam stál, jednou rukou opřený o obrubu okna, na sobě jen splývavý župan, třpytivé vlasy volně ležící na jeho zádech, s pohledem upřeným na obzor, kde se klubal nový východ slunce. Kolikrát tam tak Harry stával, kolikrát se toho pohledu nemohl nabažit, ale teď své smaragdové oči prostě nemohl spustit z muže, který vnesl do jeho života konečně nějakou jiskru, elán... vyšší smysl.

Muž zvolna otočil hlavu, první paprsky mu prozářily tvář zbavenou utrpení a bolesti, celý rozsvícený, ale ne tím předchozím bledým měsíčním světlem, které je vyhrazeno duchům, ale přirozeností života samotného. Pak spojil své oči s Harryho a váhavě se usmál.

Harry se trhaně nadechl a pak už na nic nečekal, kvapnými kroky se k němu připojil. Objal ho v pase, tvář zabořil do ramene a prostě jen vnímal. Pevnost jeho těla, sílu jeho objetí. Aby o něco takového už nikdy nepřišel.

„Překrásné...“ zašeptal Severus a opřel se o jeho čelo tváří.

Harry několikrát zamrkal, aby se zbavil těch proradných slz. „Ano...“ vydechl, než se přivinul blíž.

Slunce zvolna stoupalo na svou další pouť.

ooOoo

Toho roku jsem nikam neputoval. Putování je jen pro zbloudilé duše, ke kterým já už nepatřil. Konečně jsem našel svůj mír. Takový, který jsem celý život hledal, třebaže jsem netušil, že ho mám přímo před nosem.

Kdysi jsem si myslel, že tajemství lásky nelze rozluštit, že emoce jsou příliš složité pro takového člověka, jakým jsem já. Kruté. Ted' jsem přišel na to, že je to naopak. Že jde o jednoduchost. O plaché úsměvy, pohlazení, o ty křehké momenty všedních dní, kdy se stačí otočit a vidíte před sebou to, co k vám neodmyslitelně patří.

Možná si říkáte, že jsem se zbláznil, a možná byste měli i pravdu. Mnoho vážených mudrců lásku za bláznovství považuje a já bych jim to bez mrknutí oka dosvědčil. Však jak jinak vysvětlit to, že se mi najednou lépe dýchá, že mi všechno připadá trochu barevnější, než dřív, třebaže je zima bezmála na krku, a že nemyslím na nic jiného, než jak Harryho potěšit, vykouzlit úsměv na jeho tváři...

Protože on mi dal to, co jsem nikdy nezamýšlel, že bych mohl dostat.

Nový život.

A já na to nikdy, nikdy nezapomenu.

KONEC